

ΠΟΠΑΪ

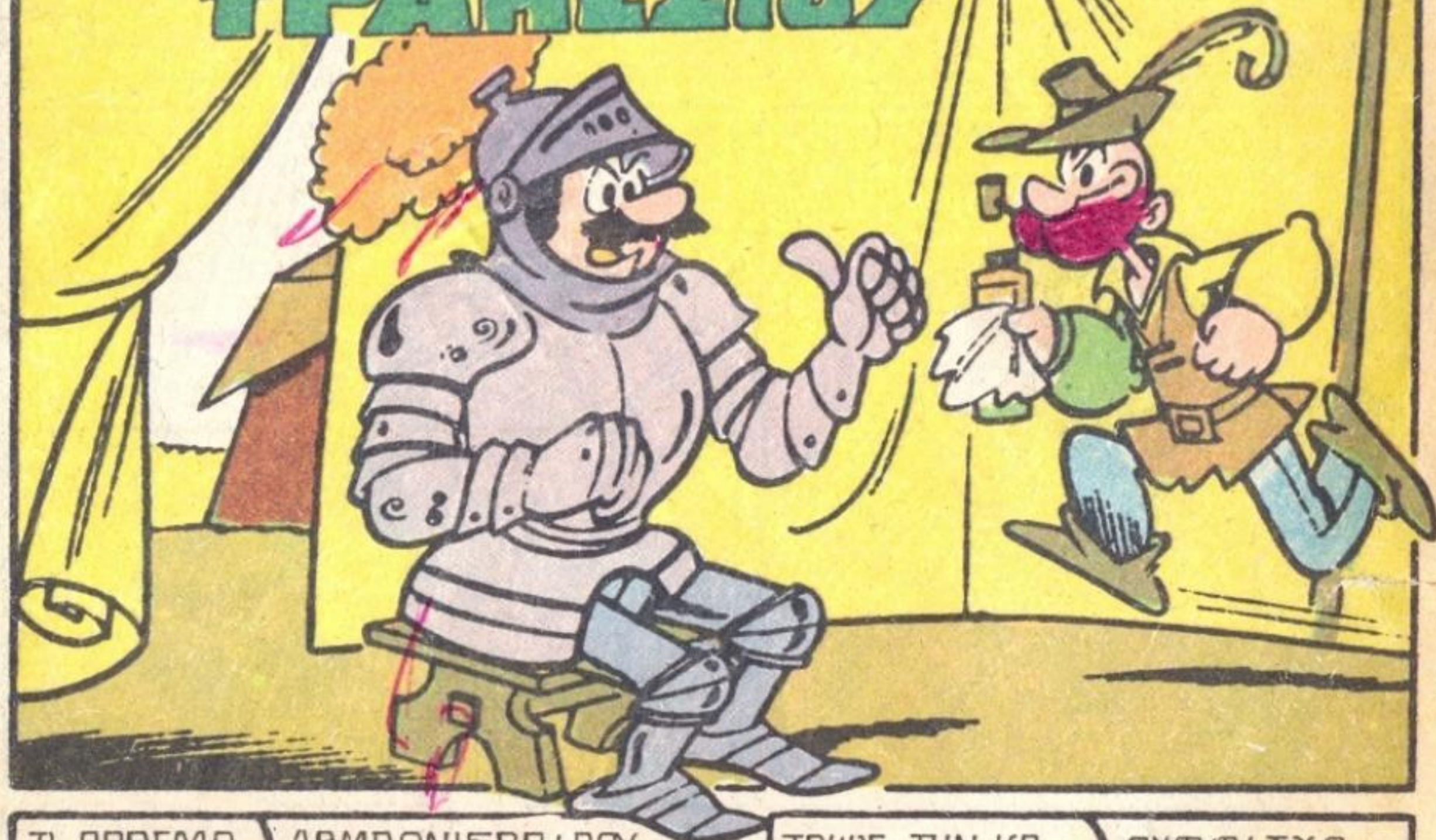

ΟΙ ΙΠΠΟΤΕΣ ΤΟΥ ΜΑΚΡΟΣΤΕΝΟΥ ΤΡΑΠΕΖΙΟΥ

ΥΠΗΡΕΤΗ, ΠΟΠΑΨ! ΓΥΑΛΙΣΕ
ΤΗΝ ΠΑΝΟΠΛΙΑ ΜΟΥ! ΚΑΝΕ ΤΗΝ
ΝΑ ΛΑΜΠΕΙ ΓΙΑΤΙ ΘΑ ΠΑΡΩ
ΜΕΡΟΣ ΣΤΟΥΣ ΑΓΩΝΕΣ!

ΜΑΛΙΣΤΑ!

ΤΙ ΠΡΑΓΜΑ
ΕΙΝΑΙ ΑΥ-
ΤΟΣ

ΛΑΜΠΟΝΙΕΡΑ! ΠΟΥ
ΚΑΝΕΙ ΤΗ ΝΥΧΤΑ ΝΑ ΛΑ-
ΜΠΕΙ ΣΑ ΜΕΡΑ!

ΤΡΙΨΕ ΤΗΝ ΚΑ-
ΛΑ ΓΙΑ ΝΑ
ΓΥΑΛΙΖΕΙ
ΠΟΛΥ!

ΟΥΦΩ! ΣΧΟ-
ΛΑΣΤΙΚΟΙ ΠΟΥ
ΕΙΝΑΙ ΑΥΤΟΙ
ΟΙ ΙΠΠΟΤΕΣ ΤΟΥ
ΤΡΑΠΕΖΙΟΥ!

ΜΕ ΤΟ ΔΙΚΙΟ ΤΟΥ ΘΕΛΕΙ ΝΑ ΓΙ-
ΝΕΙ ΟΜΟΡΦΟΣ! ΘΑ ΓΥΡΩΣΕΙ ΤΟ
ΧΕΡΙ ΤΗΣ ΜΙΣ ΟΛΙΒ
ΑΠ' ΤΟ ΘΕΙΟ ΤΗΣ
ΤΟ ΒΑΣΙΛΙΑ!

ΙΤΕΡΕΣΙΣ ΓΕΡΑ ΤΑ
ΚΑΡΦΙΑ ΥΠΗΡΕΤΗ ΜΠΡΟΥ-
ΤΟ! ΤΗΝ ΑΛΛΗ ΘΟΡΑ
ΕΠΕΣΑΝ ΚΙ' ΕΜΕΙΝΑ
ΜΕ ΤΑ ΕΙΣΟΡΟΥΧΑ!

ΜΑΛΙΣΤΑ
ΙΠΠΟΤΗ!
ΜΕ ΤΑ
ΜΑΥΡΑ ΕΙ-
ΣΟΡΟΥΧΑ!

ΑΨΙΟΥ!

ΚΑΙ ΣΥΝΑ-
ΧΘΗΚΑ!

ΠΟΛΥ ΛΕΠΤΕΠΙΛΕΠΤΟΣ
ΑΥΤΟΣ Ο ΙΠΠΟΤΗΣ ΜΕ
ΤΑ ΜΑΥΡΑ ΕΙΣΟΡΟΥ-
ΧΑ!

ΠΕΠΕΕΕΕ!
ΠΕΠΕΕΕ!

Ο ΜΕΓΑΛΕΙΟΤΑΤΟΣ ΒΑΣΙΛΙΑΣ
ΑΡΘΟΥΡΟΣ!

ΑΡΧΙΖΟΥΝ ΟΙ ΑΓΟΝΕΣ ΤΩΝ ΙΠΠΟΤΩΝ! ΣΤΟ ΝΙΚΗΤΗ ΘΑ ΔΟΣΩ ΤΟ ΧΕΡΙ
ΤΗΣ ΑΝΗΨΙΑΣ ΜΟΥ ΟΛΙΒ! ΔΟΥΚΙΣΣΑ ΤΗΣ ΤΡΕΛΛΑΛΙΑΣ! ΘΑ ΚΕΡΔΙ-
ΣΕΙ Ο ΧΕΙΡΟΤΕΡΟΣ!

Ο ΚΑΛΥΤΕΡΟΣ
ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ
ΛΗΤΕ!

Ο ΚΑΛΥΤΕΡΟΣ ΔΕΝ
ΘΑ ΠΑΡΕΙ ΑΥΤΗ ΤΗ
ΨΑΡΟΚΑΣΣΕΛΑ!

ΕΠΕΙΔΗ ΕΙΜΑΣΤΕ ΚΑΛΟΙ ΦΙΛΟΙ
ΔΕΝ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΠΑΘΕΙ ΤΙΠΟ-
ΤΑ ΚΑΝΕΙΣ!

ΕΝ ΤΑΣΕΙ! ΤΟ-
ΤΕ ΔΕΝ ΠΡΕΠΕΙ
ΝΑ ΒΓΕΙ ΚΑΝΕΙΣ
ΝΙΚΗΤΗΣ!

ΤΑ ΣΕΒΗ ΜΟΥ
ΙΠΠΟΤΗ ΤΟΥ
ΠΑΚΡΟΙΤΕ-
ΝΟΥ ΤΡΑΠΕ-
ΖΙΟΥ!

ΕΥΧΑΡΙΣΤΟ, ΥΠΗΡΕΤΗ!

ΣΑΣ ΕΥΧΟΜΑΙ ΑΡΣΕΝΙΚΟΥΣ Α-
ΠΟΓΟΝΟΥΣ, ΙΠΠΟΤΗ ΜΕ ΤΑ ΜΑΥ-
ΡΑ ΕΙΣΟ-
ΡΟΥΧΑ!

ΚΑΜΜΙΑ
ΜΕΡΑ ΘΑ ΣΟΥ
ΚΩΣ ΤΗ ΓΛΩΣ-
ΣΑ!

ΓΙΟΥΧΟΥ!

ΕΠΙΘΕΣΗΗ!

ΣΚΡΑΜΠ

ΠΟΙΟΣ ΚΕΡΔΙΣΕ;

ΟΛΟΙ ΝΙΚΗΘΗΚΑΝ...

ΤΟ ΕΚΑΝΑΝ ΕΞ' ΕΠΙΤΗΔΕΣ. ΕΙΜΑΙ ΣΙΓΟΥΡΟΣ ΓΙ' ΑΥΤΟ!

ΝΓΚΕ! ΝΓΚΕ! ΘΕΛΟΥΝ ΝΑ ΜΕΙΝΩΝ ΥΠΑΝΤΡΗ...

Α, ΟΧΙ! ΘΑ ΒΡΩ ΚΑΠΟΙΟΝ ΙΠΠΟΤΗ ΝΑ ΣΕ ΦΟΡΤΩΣΕ!...

ΟΠΟΙΟΣ ΘΕΛΕΙ Ν' ΑΓΟΝΙΣΤΕΙ ΝΑ ΠΡΟΧΩΡΙΣΕΙ ΜΠΡΟΣΤΑ!

ΕΓΩ ΘΕΛΩ!

ΚΑΙ ΓΩ, ΑΛΛΑ ΔΕΝ ΕΙΜΑΙ ΙΠΠΟΤΗΣ!

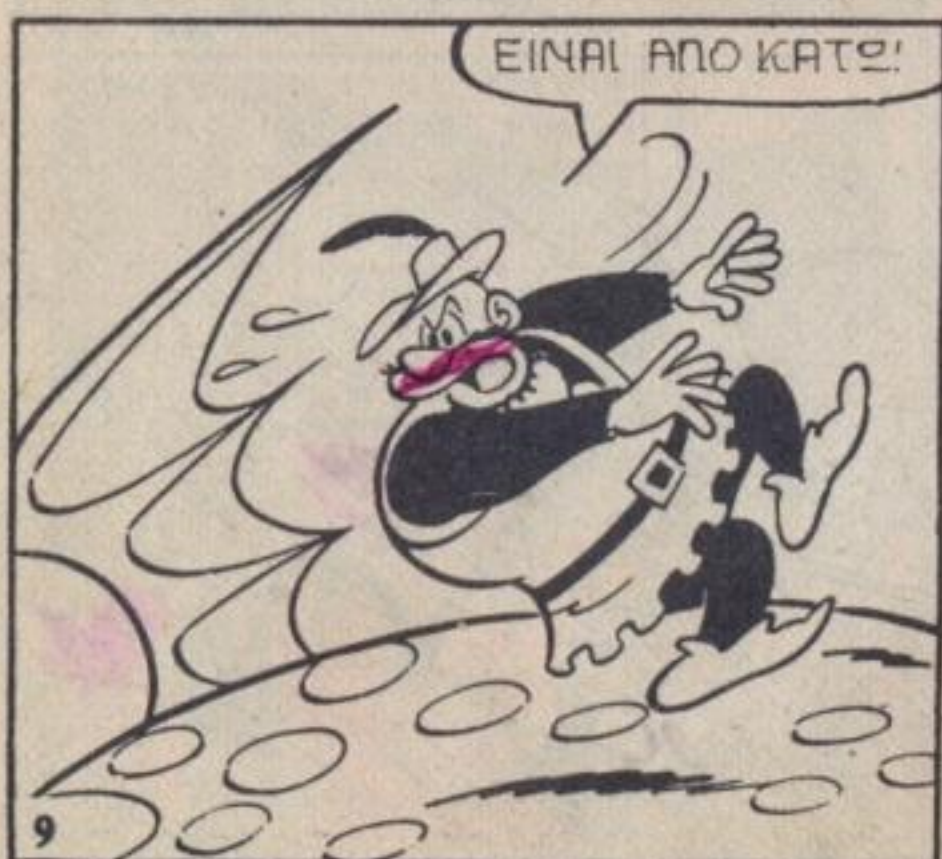
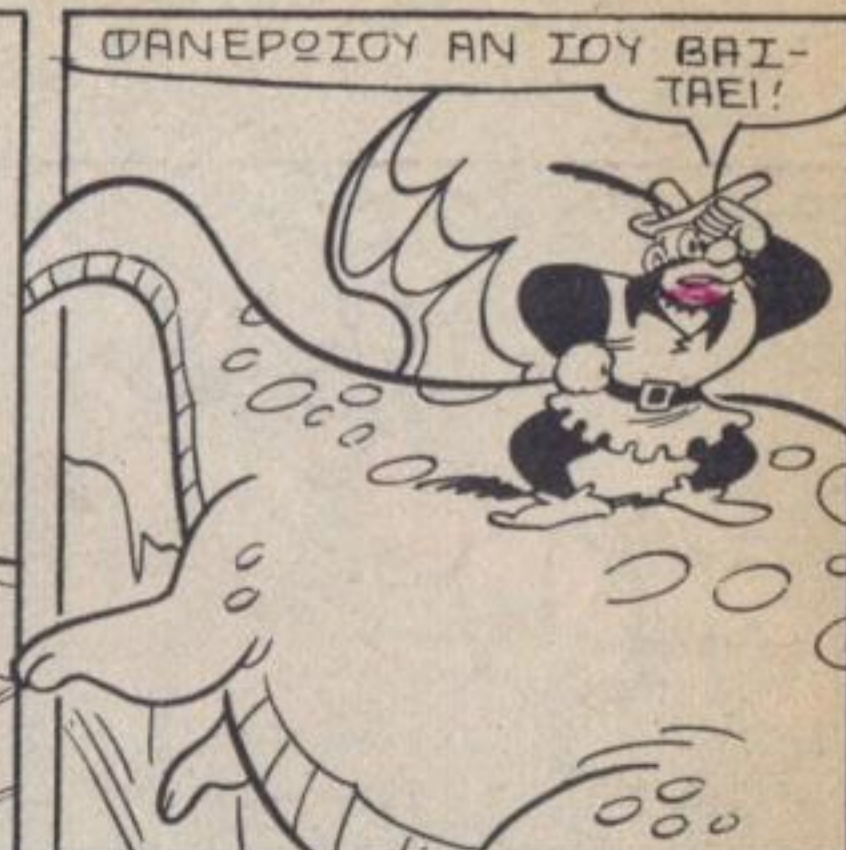
ΓΙΑ ΝΑ ΓΙΝΕΤΕ ΙΠΠΟΤΕΣ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΣΚΟΤΩΣΕΤΕ ΕΝΑΝ ΔΡΑΚΟ!

ΕΝΑΝ ΔΡΑΚΟ!

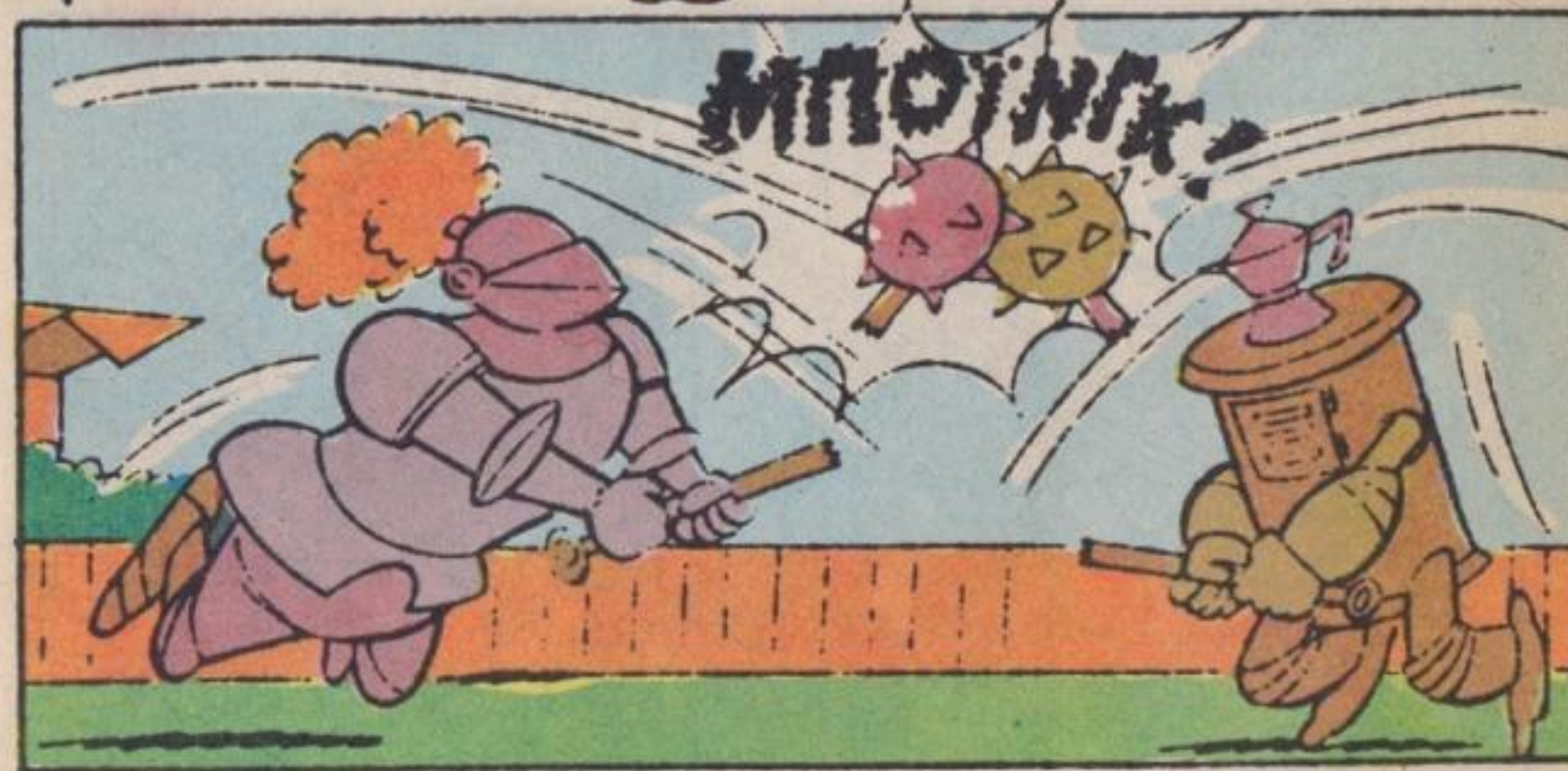
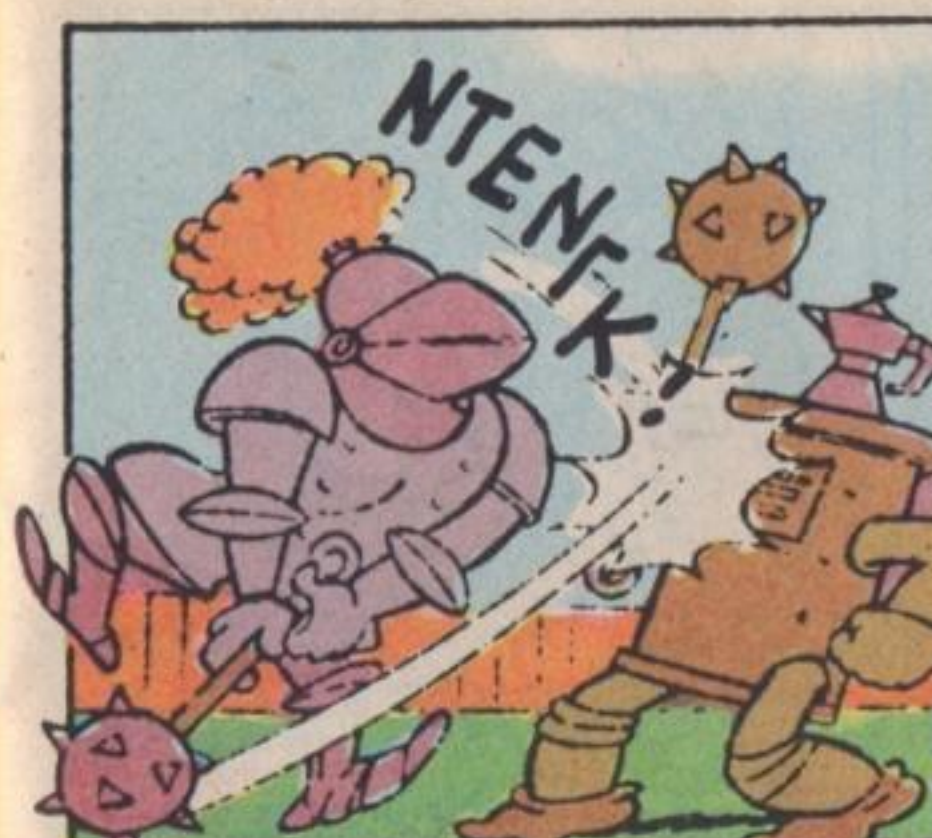
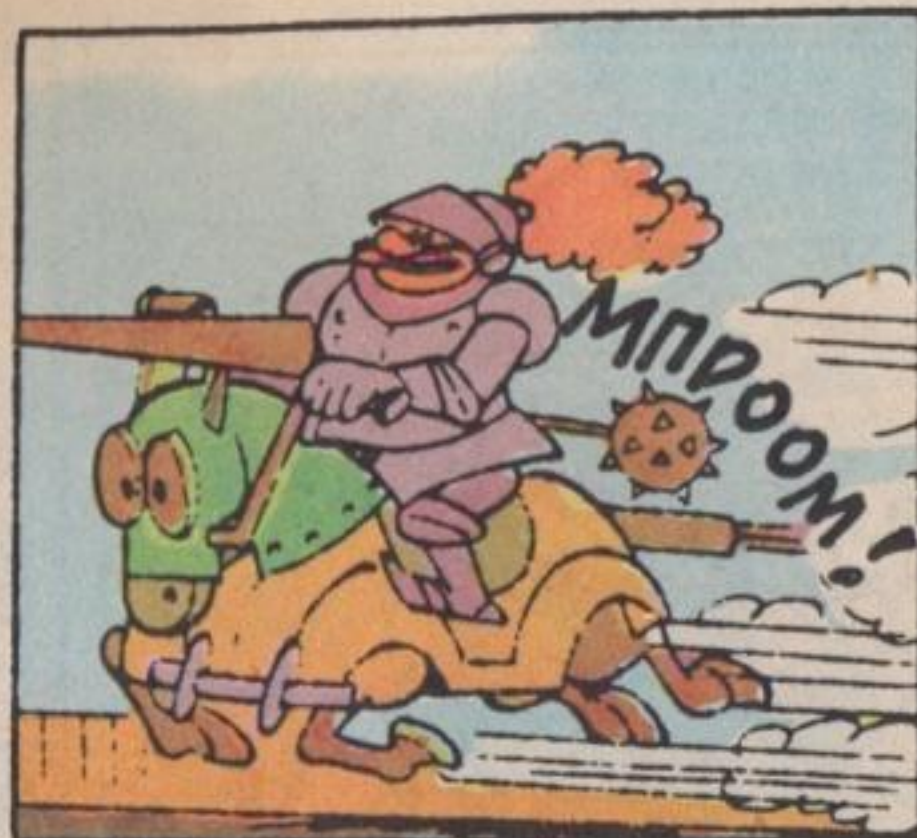
ΠΗΓΑΙΝΕΤΕ ΝΑ ΣΚΟΤΩΣΕΤΕ ΕΝΑΝ ΔΡΑΚΟ ΚΑΙ ΝΑ ΜΟΥ ΦΕΡΕΤΕ ΤΟ ΚΕΦΑΛΙ ΤΟΥ Ή ΤΗΝ ΟΥΡΑ ΤΟΥ!

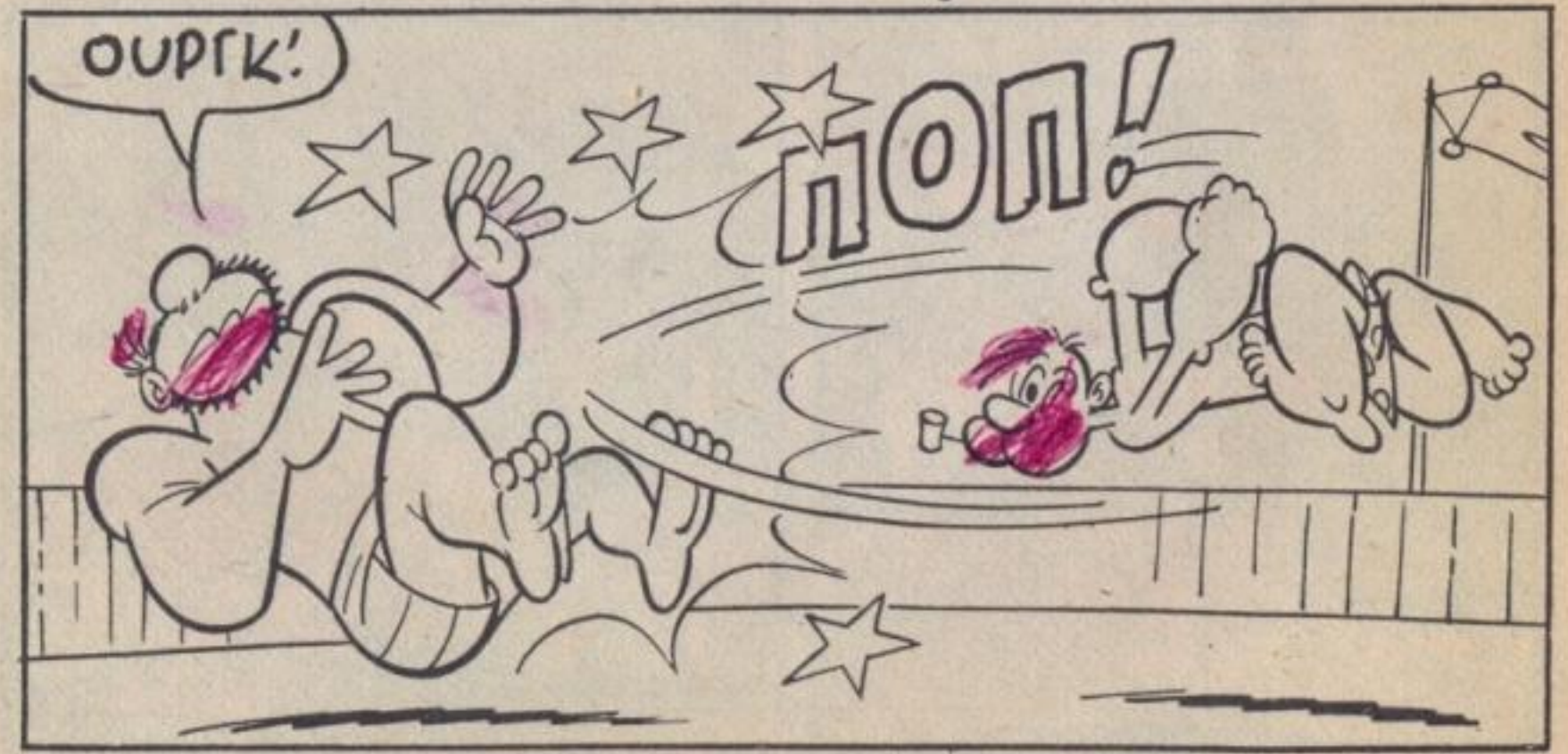
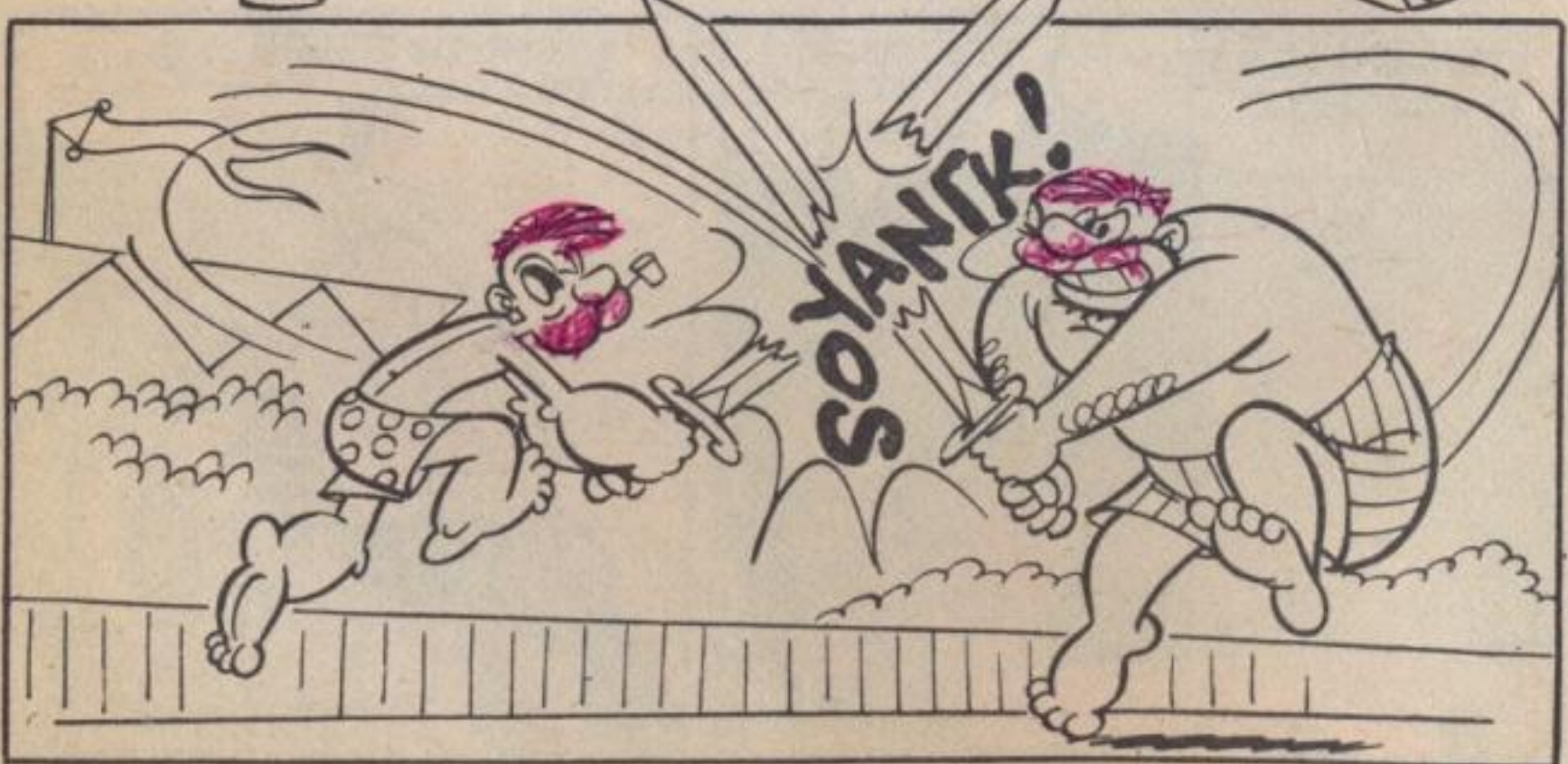
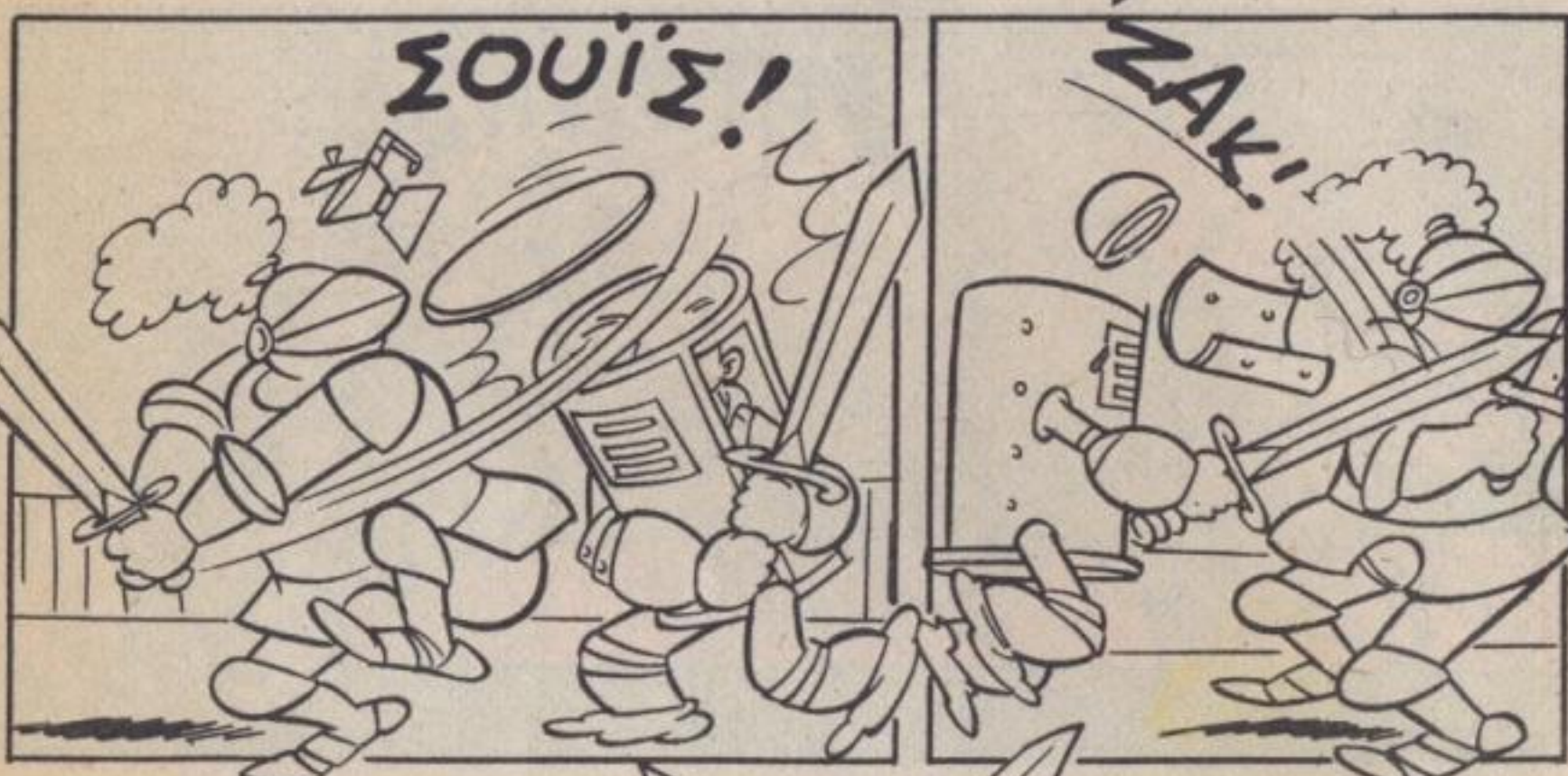
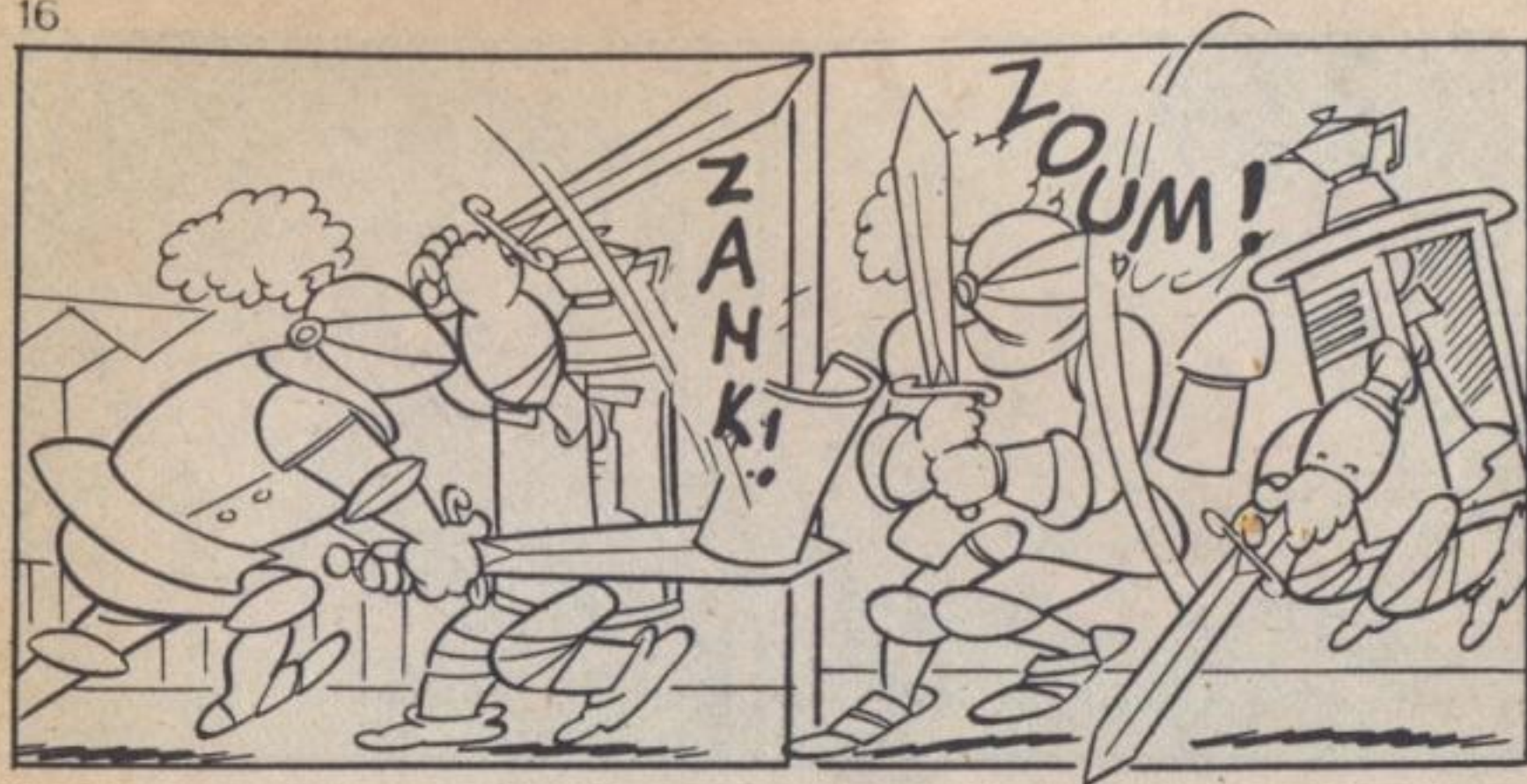
ΖΟΥΟΥ ΖΟΥΟΥ!

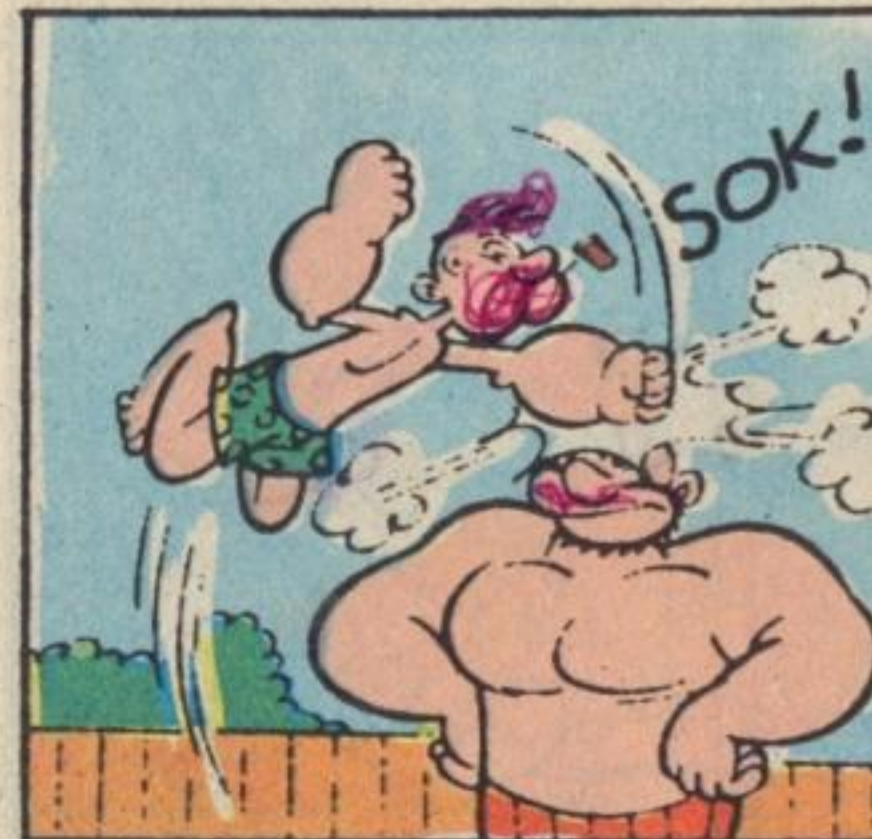

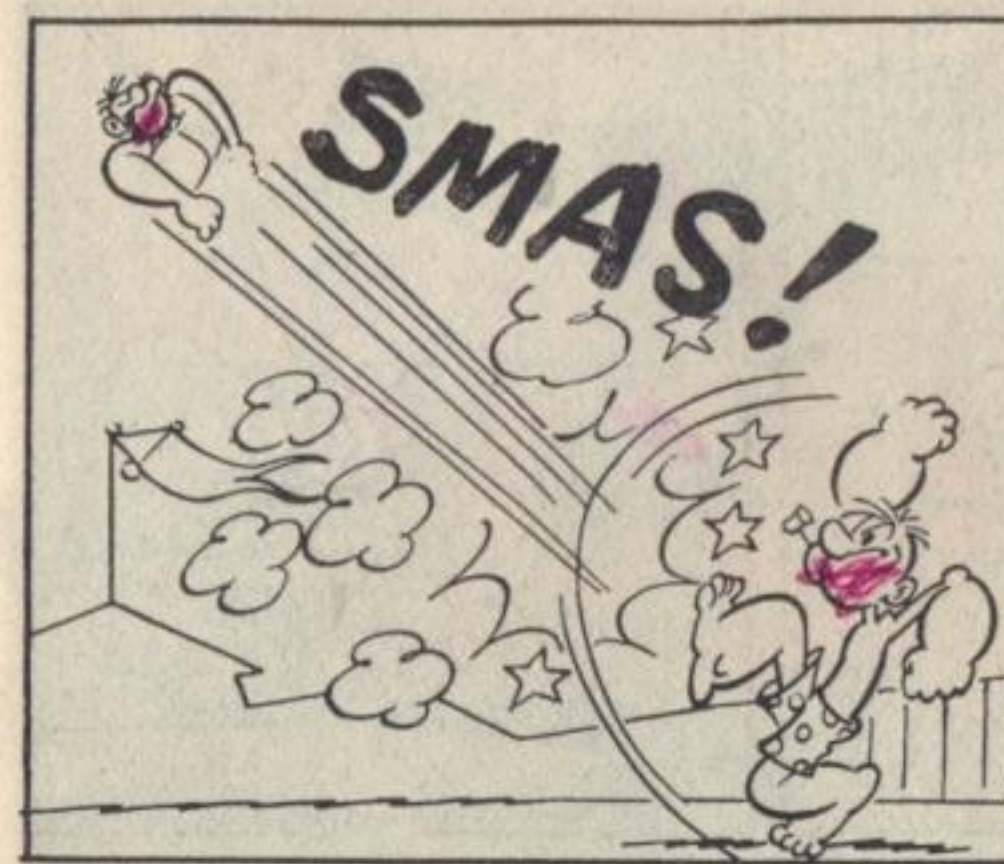
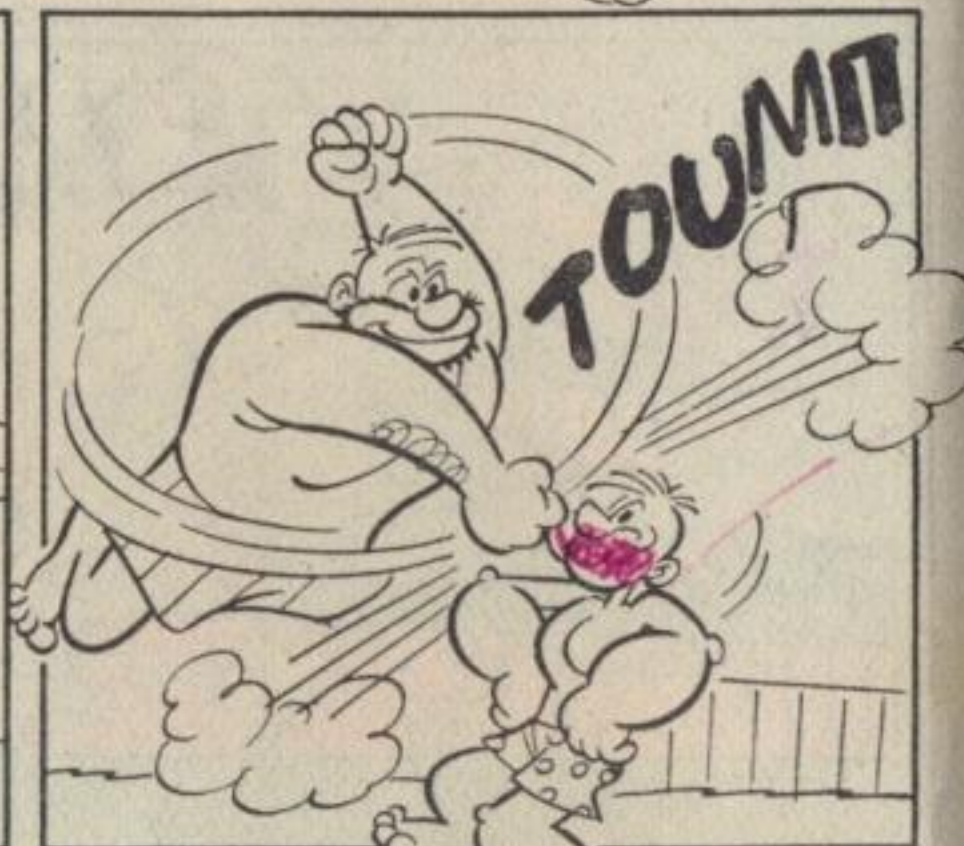

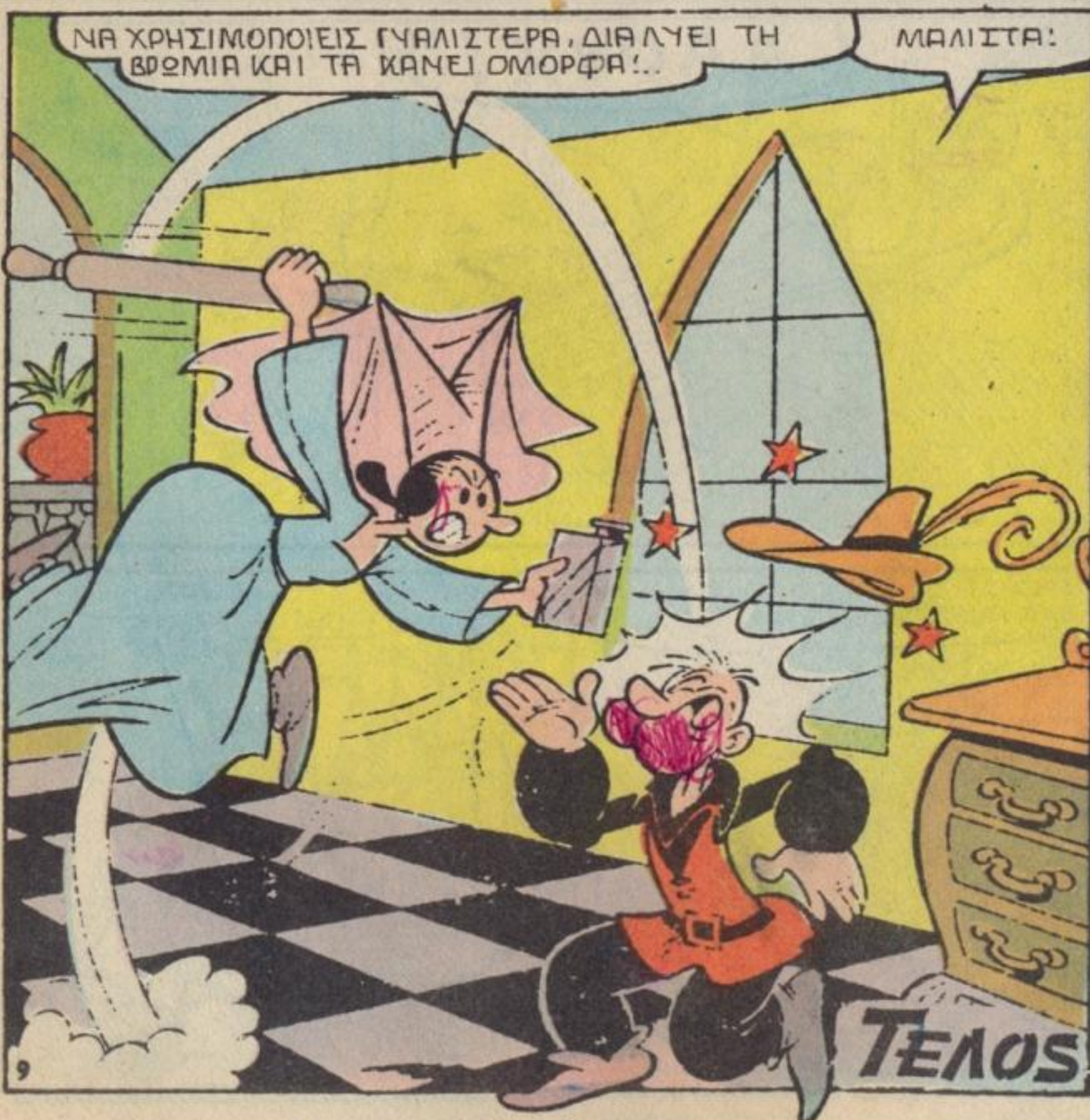

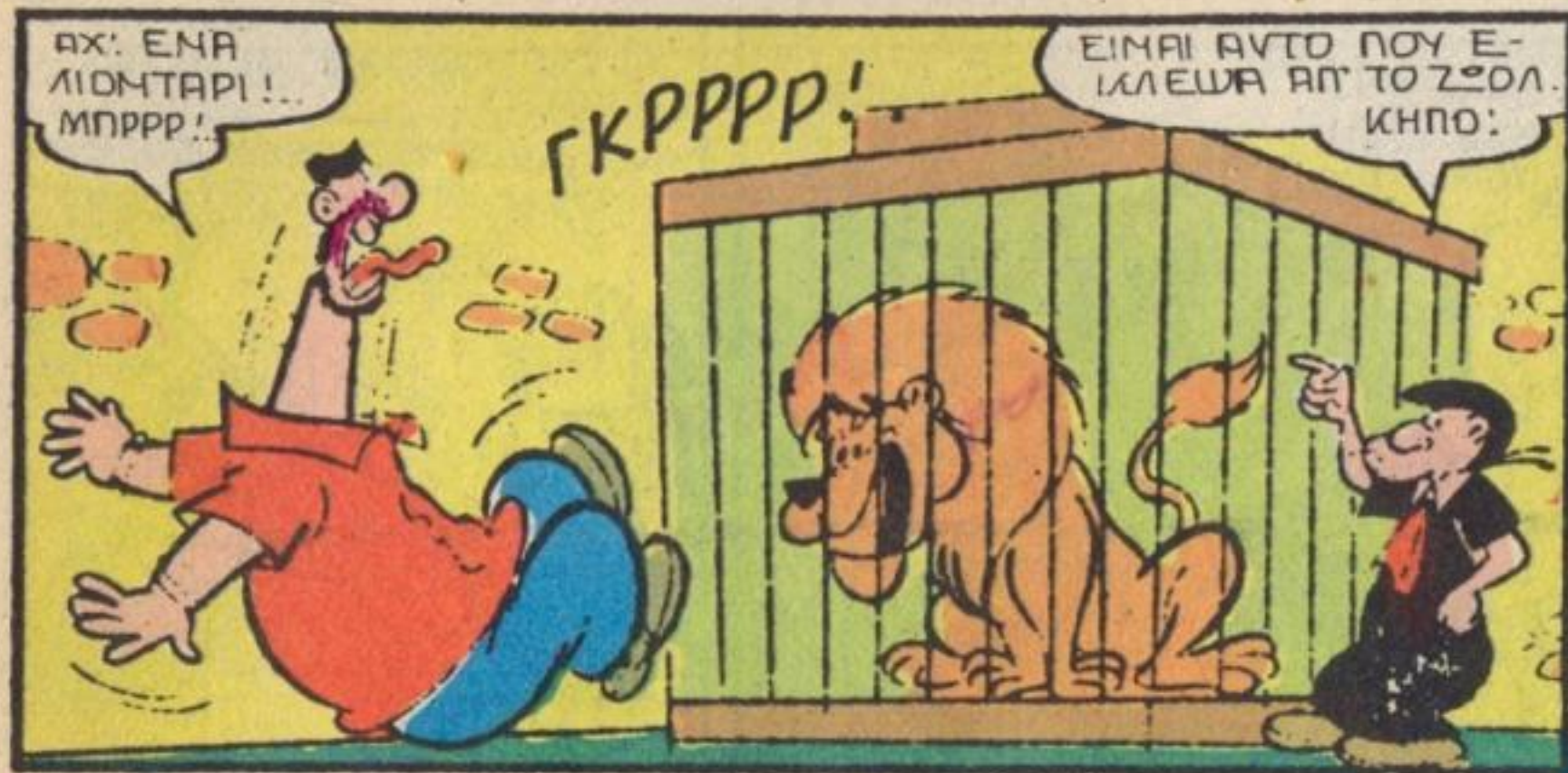

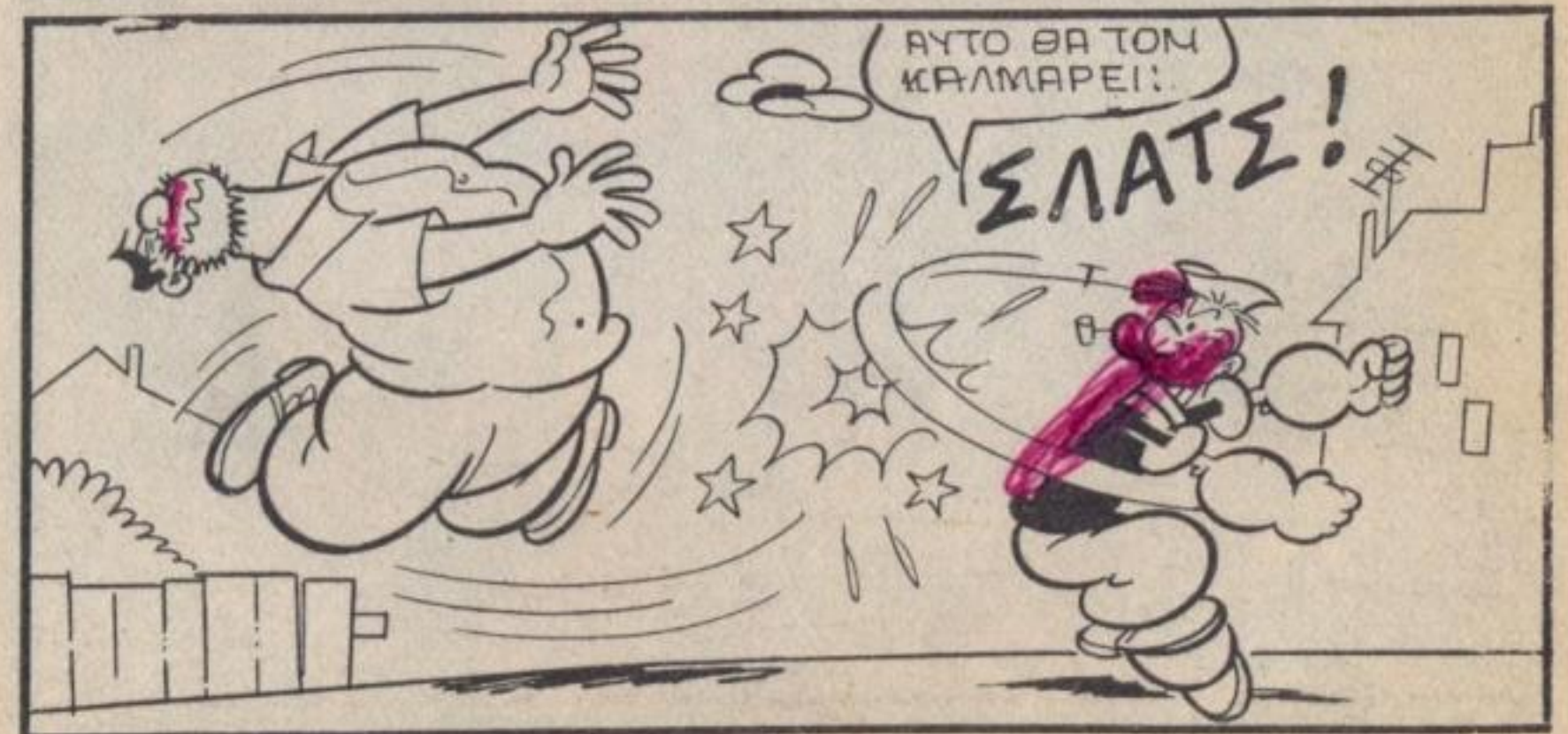
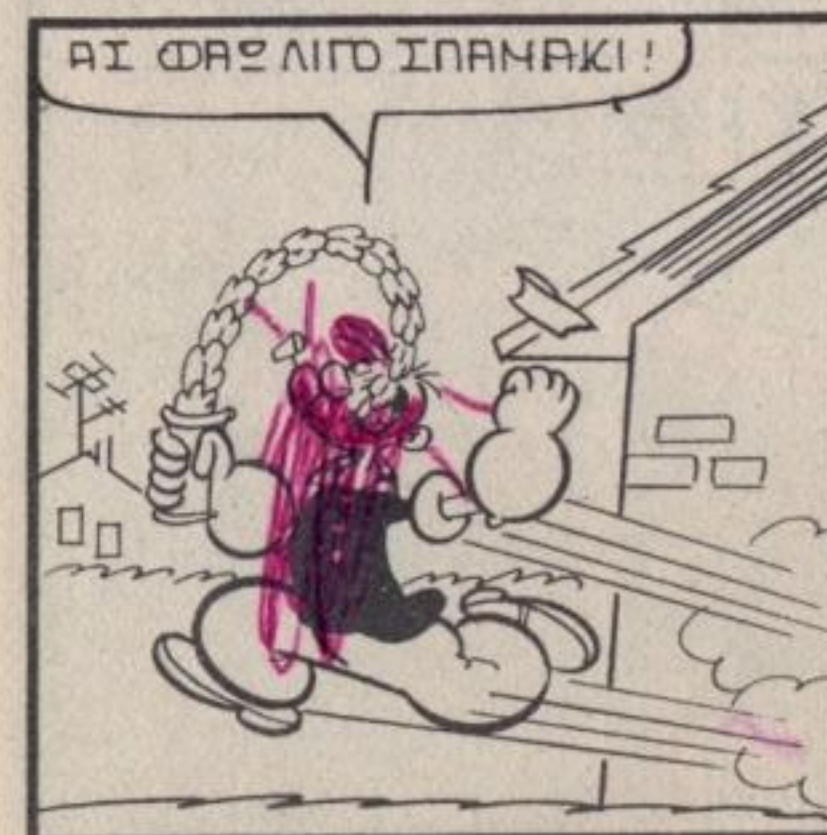

ΚΑΡΑΛΙΑ ΛΙΟΝΤΑΡΙΟΥ

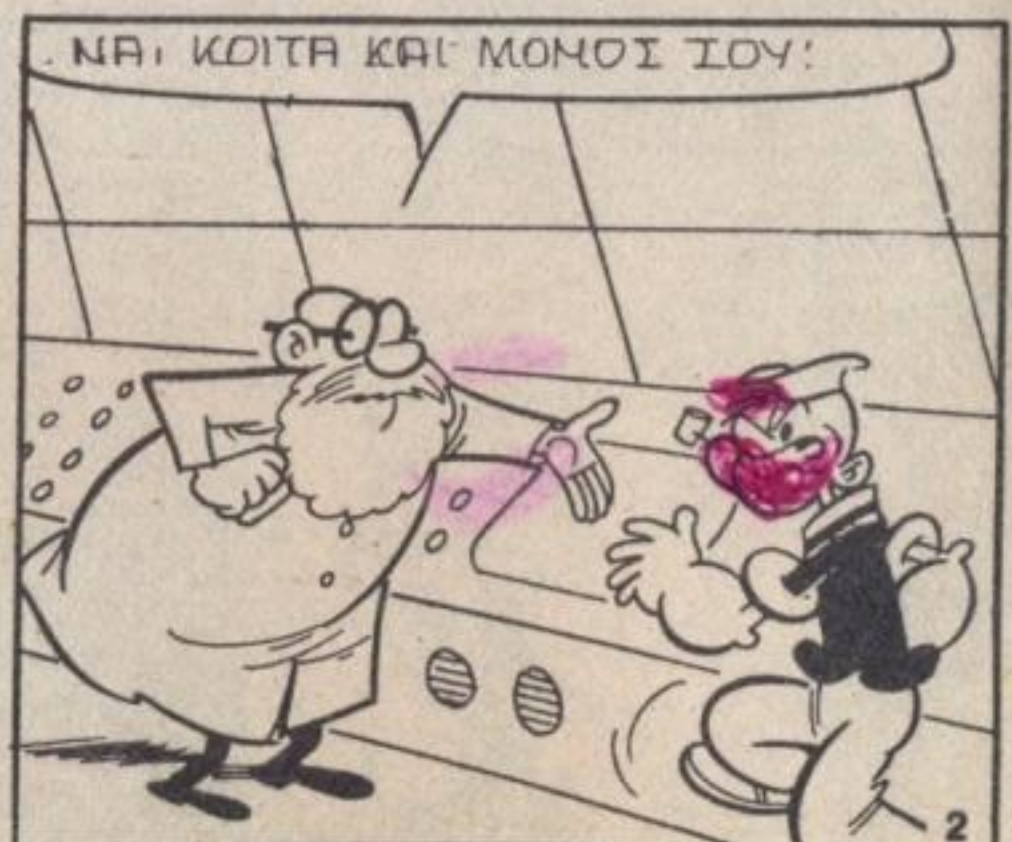
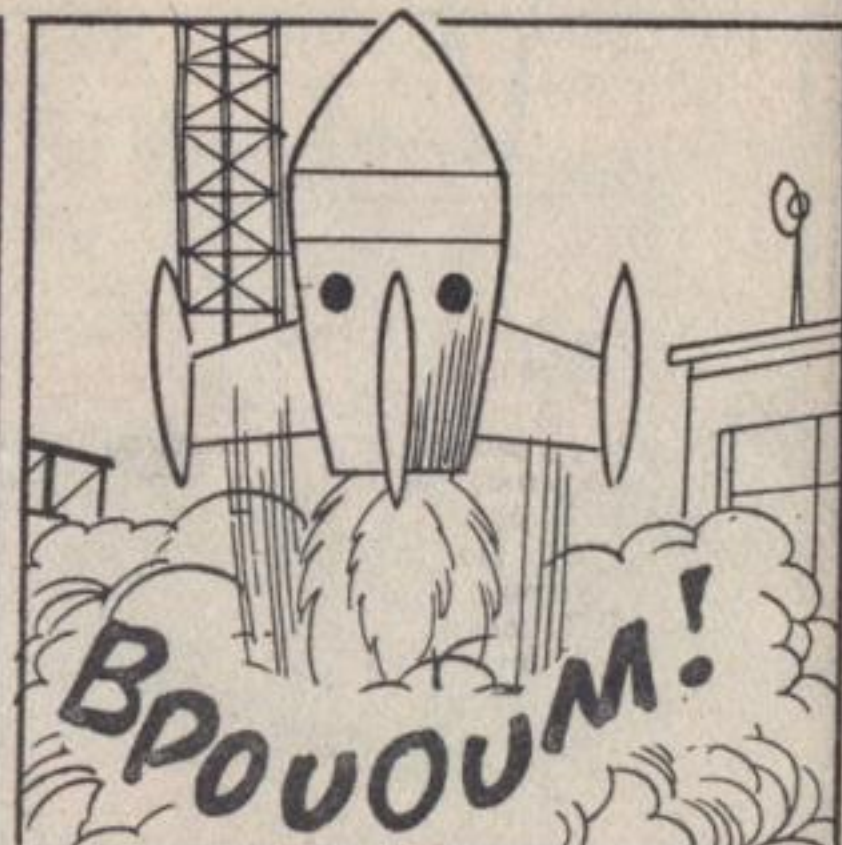

ΑΡΑΧΝΗ

ΠΩΣ δημιουργήθηκαν οι αράχνες. Κανένας δεν ξέρει, ακριβώς. "Ας αρκεσθούμε, λοιπόν, στην ελληνική μυθολογία, που μαζί με τόσα και τόσα χαριτωμένα της, διηγείται και τα έξης για την αράχνη:

Ζούσε, λέει, κάπου στην Λυδία της Μικράς Ασίας, ένας φημισμένος τεχνίτης στις πορφύρες, ο Ίσμονας. Αυτός, είχε μία κόρη, που την λέγανε Αράχνη και που όσο αυτός ήταν φημισμένος στις πορφύρες, τόσο ξεκουστή ήταν εκείνη στην ύφαντική. Και ήταν τόσο η τέχνη της στον άργαλειό, που έτρεχαν ακόμη και οι νύμφες από τους δρυμούς και τα ποτάμια, να θαυμάσουν τα ύφαντά της.

Ξιπνόσθηκε, όμως, τόσο από τη φήμη της, ή νέα αυτή, ώστε να καυχηθώ μία μέρα, ότι ξεπερνούσε στην ύφαντική τέχνη, κι' αυτή τη θεά Αθηνά, που την έλεγαν και Έργάνη, για την επίδοσή της στην χειροτεχνία.

Τ' ακούει αυτό η θεά, και μία και δυό ηγαίνει και βρίσκει στη Λυδία την κόρη του θαφεία και την προκαλεί να διαγωνισθή μαζί της στον άργαλειό.

Η νέα δέχεται. Κι' άρχισαν τότε οι δύο τους, θεά και κοινή θνητή, να ύφαιναν. Και η μέν Αθηνά, διάλεξε για θέμα της στο ύφαντό της τα μεγαλουργήματα των θεών του Ολύμπου, ενώ η Αράχνη, προτίμησε να εξιστορήσει με το ύφάδι της, τις έρωτικές περιπέτειες των θεών. Θύμωσε τότε η Αθηνά, από την αψίδα της, έσχισε τον ιστό της κοπέλας, και μεταμόρφωσε την ίδια στο γνωστό από τότε αρθρόποδο, την αράχνη, με την κατάρρα να ύφαινε σ' όλη της την ζωή!

Αυτή είναι η ιστορία. Χαριτωμένη και αυτή, όπως όλες οι ιστορίες που έπλασαν οι εύφάνταστοι πρόγονοί μας, για να δώσουν μία εξήγησι σε διάφορα πράγματα και φαινόμενα, που τους ήταν ανεξήγητα.

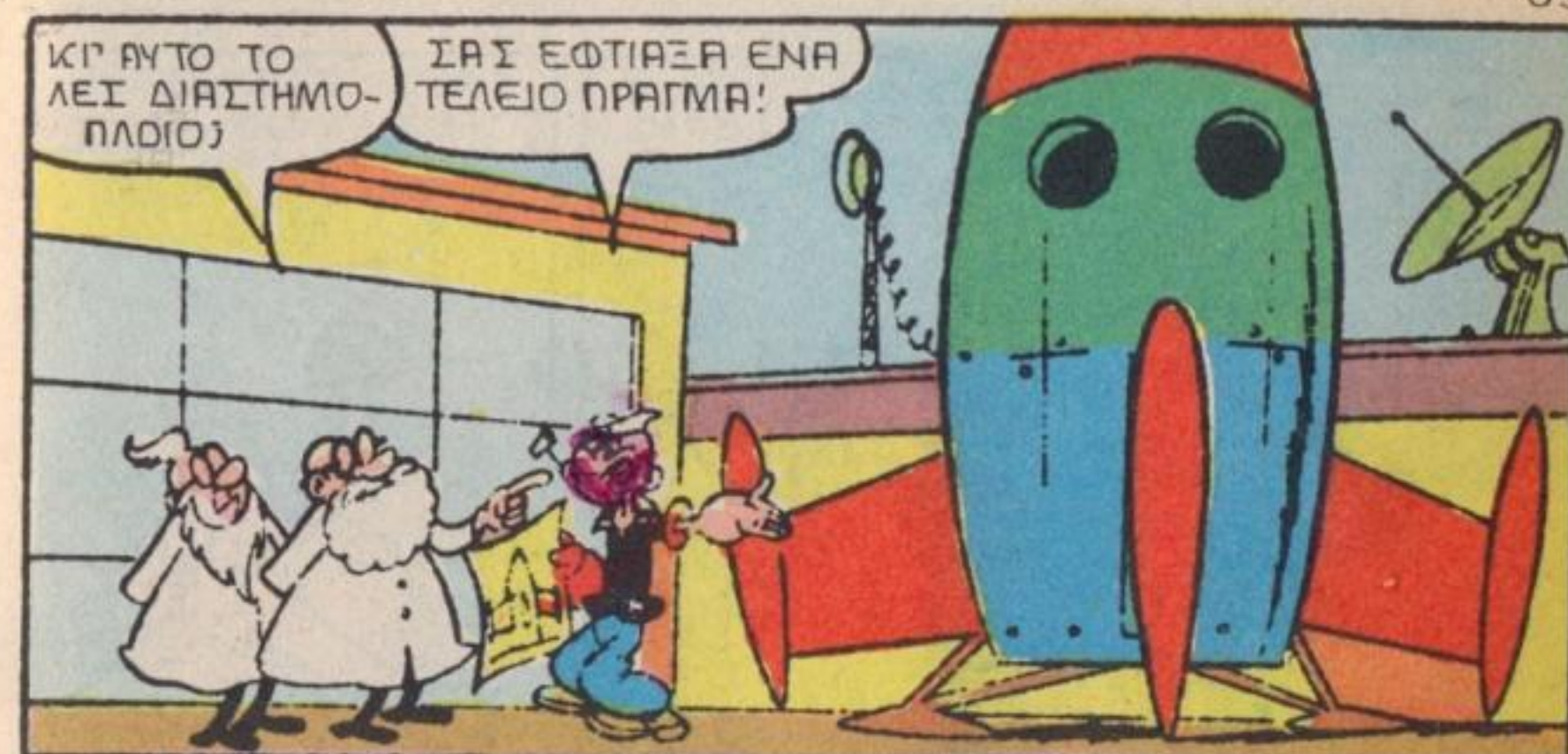
Ποιά, όμως, είναι η πραγματικότητα για την αράχνη; Η καταγωγή της, όπως είπαμε, δηλός και κρύφιος. Ο επιστημονικός όρισμός της είναι: Αρθρόποδον της τάξεως των

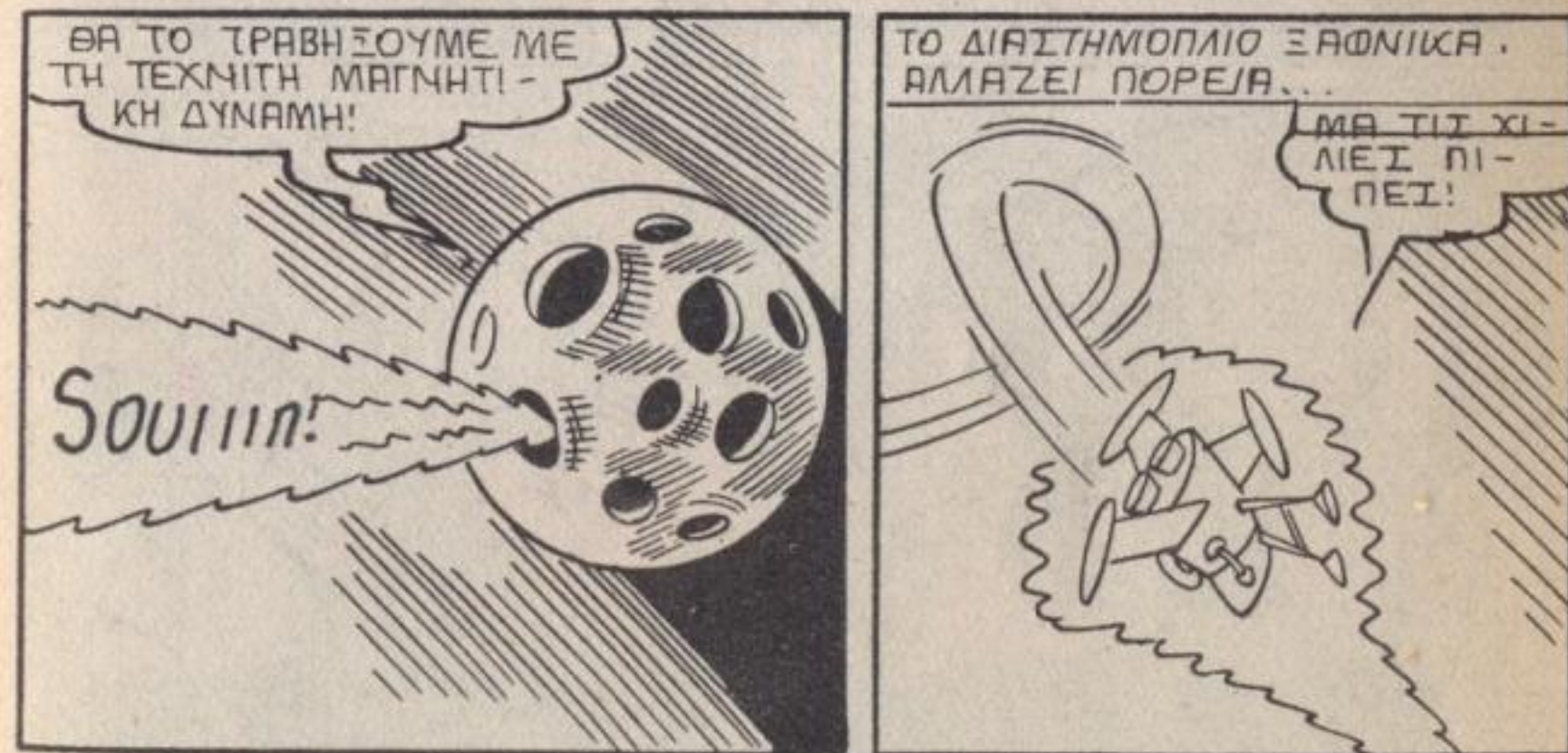
αράχιδων (ή αραχνοειδών). Για την κοινή αντίληψη, είναι ένα από τα πιο αξιοθαύμαστα πλάσματα της δημιουργίας, για τον τρόπο με τον οποίο ύφαινε τον ιστό της. Στον τόπο μας — και σ' όλη την Ευρώπη — ζουν δύο, κυρίως, είδη αράχνης: Η «κασσιόκη», που άφου ύφανε το δίχτυ της, θροινιάζεται στο κέντρο του και περιμένει την λεία της, που θα μπλεχτή σ' αυτό, και η «πειρήλη», που άναζητά, φτιάνοντας στο μεταξύ τον ιστό της, την λεία και άμα την βρή, την πιάνει με το δίχτυ της, όπως περίπου πιάνουν οι άνθρωποι τις πεταλούδες. Σ' αυτή την αράχνη όφειλεται και ο ιστός, που βλέπουμε καμιά φορά, στην έσοχή, να ξεκινά από ένα δέντρο και να φθάνη αρκετά μακριά, σ' ένα άλλο. Γι' αυτή δουλειά αυτή, πολύτιμο βοηθό της έχει η «περιπατητική» (ας την πούμε) αράχνη, τον άνεμο, έκμεταλλευόμενη την φορά του. Το πως το καταφέρνει ακριβώς, είναι μία άλλη ιστορία...

Αράχνες υπάρχουν πολλών ειδών και μεγεθών. Αρχίζουν σε μέγεθος από τα λίγα χιλιοστά του μέτρου και φθάνουν, οι μεγάλες, τα είκοσι, στους Τροπικούς και την Νότια Αμερική. Στην Ευρώπη και στις εύκρατες περιοχές, ζουν ή περιφημη ταραντούλα και η μαύρη αράχνη (λαθροδέκτης ο δολοφόνος). Της τελευταίας αυτής το δάγκωμα, μπορεί καμιά φορά να προκαλέσει και στον άνθρωπο σοβαρές διαταραχές, ποτέ, όμως, και τον θάνατο. Αυτές οι διαταραχές προκαλούνται από ένα υγρό που χύνει η αράχνη και το οποίο εκτοξεύει κατά της λείας της, για να την παραλύσει και να την φάει πιο εύκολα! Ωστόσο, ώρισμένες από τις μεγάλες αράχνες των Τροπικών χωρών, μπορούν, με το υγρό τους να προκαλέσουν στον άνθρωπο νευρικές διαταραχές, άσπνευστικές και κυκλοφοριακές ανωμαλίες, ενίοτε και τον θάνατο.

Η αράχνη γεννά αυγά, που ποικίλλουν σε μέγεθος και αριθμό, ανάλογα με το είδος, από μία δεκάδα ως... μερικές χιλιάδες. Γι' αυτό, ίσως, και οι νοικοκυρές, δεν μπορούν εύκολα να απαλλαγούν από τα δίχτυα τους. Εκεί που τα αφαιρούν, εκεί βλέπουν την άλλη μέρα άλλα, από άλλες αράχνες.

Ωστόσο, αυτό, πρέπει να κάνει τις αράχνες λιγώτερο άσυμπαθείς, απ' ό,τι μας είναι. Μαζί με τους κάστορες, τους σκουαίους αυτούς αρχιτέκτονες, είναι οι μεγάλοι τεχνικοί του ζωικού βασιλείου.

ΕΤΣΙ ΟΙ ΙΔΙΟΙ ΚΑΤΕΥΘΥ-
ΝΟΥΝ ΤΑ ΔΙΑΣΤΗΜΟ -
ΠΛΟΙΑ ΠΡΟΣ ΤΑ ΔΕ,
ΓΙΑΤΙ ΝΟΜΙΖΟΥΝ ΟΤΙ
ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΠΡΑΓΜΑΤΙ-
ΚΟ ΦΕΓΓΑΡΙ!

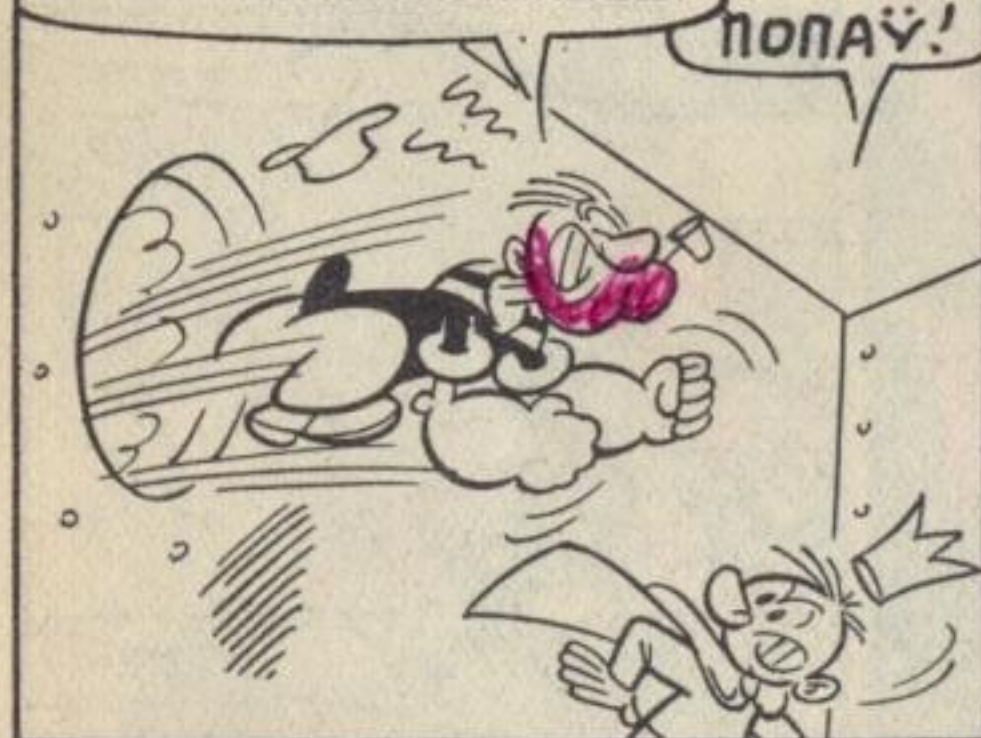
ΧΑ! ΧΑ! ΜΕΣΑ Σ' ΕΝΑ
ΧΡΟΝΟ ΜΑΖΕΨΑΜΕ 3.500
ΔΙΑΣΤΗΜΟΠΛΟΙΑ!

ΑΥΤΑ ΤΑ 3.500
ΔΙΑΣΤΗΜΟ -
ΠΛΟΙΑ ΘΑ
ΜΑΣ ΔΟΣΟΥΝ
ΤΗΝ ΥΠΕΡΟΧΗ
ΜΑΣ ΕΔΩ!

ΚΑΝΕΤΕ ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΟΥΣ ΧΩΡΙΣ
ΕΜΕΝΑ, ΚΟΝΤΟΣΤΟΥΠΗΔΕΣ!

ΝΑ ΤΟΝ ΠΑΜΕ ΠΡΟΣ ΤΟ ΜΑ-
ΓΝΗΤΙΚΟ ΠΕΔΙΟ!

ΔΕΝ ΘΑ ΜΟΥ ΞΕΦΥΓΕΤΕ!...

ΕΠΙΘΕΣΗ!

ΜΑ ΤΟΥΣ ΧΙΛΙΟΥΣ ΚΕΡΑΥΝΟΥΣ!

ΚΛΑΠ!

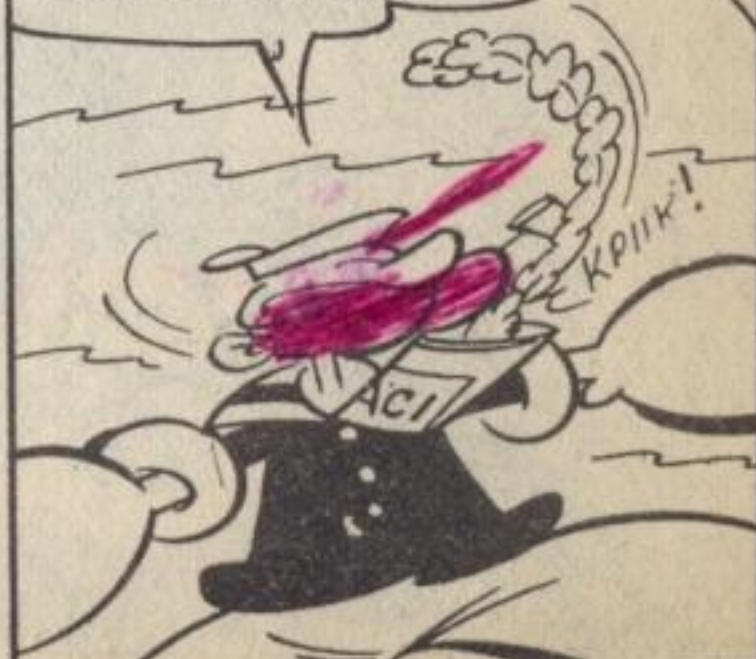
ΧΑ! ΧΑ! ΚΛΕΙΣΤΗΚΕ
ΜΕΣΑ ΣΤΟ ΗΛΕΚΤΡΟ -
ΜΑΓΝΗΤΙΚΟ
ΠΕΔΙΟ!

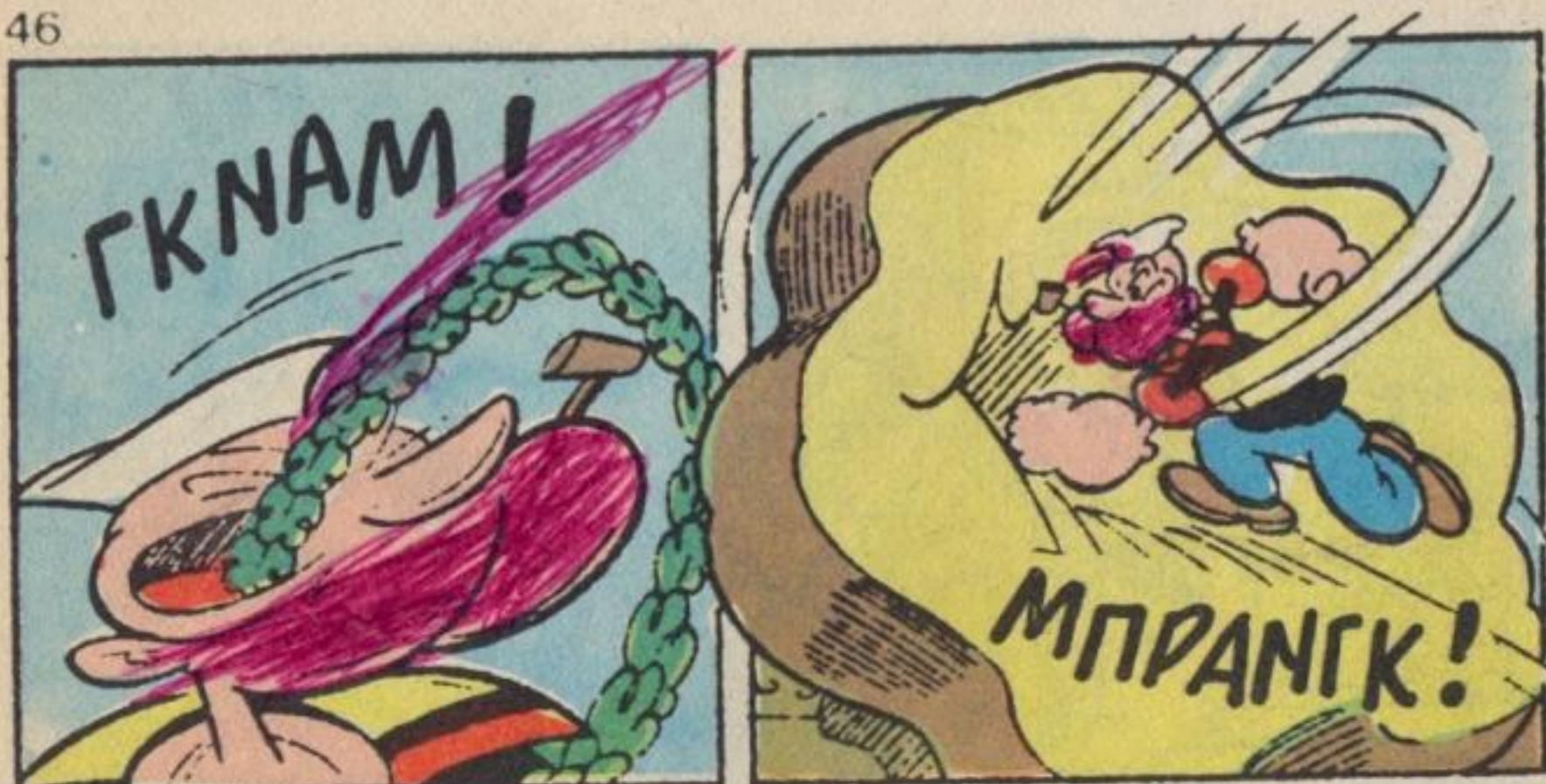

ΟΙ ΜΑΓΝΗΤΕΣ ΕΜΠΟΔΙΖΟΥΝ ΤΗ
ΔΥΝΑΜΗ ΤΟΥ!...

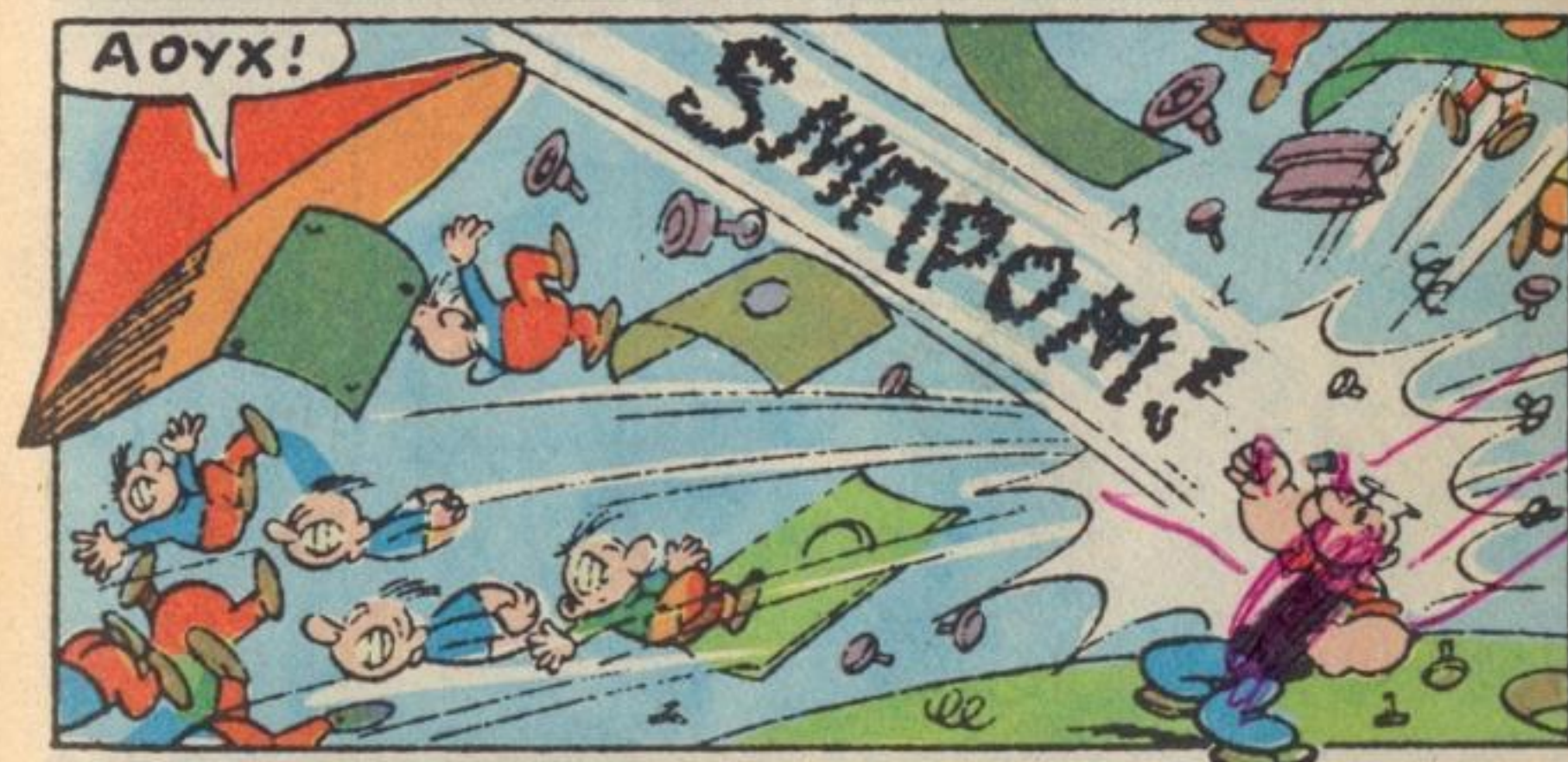
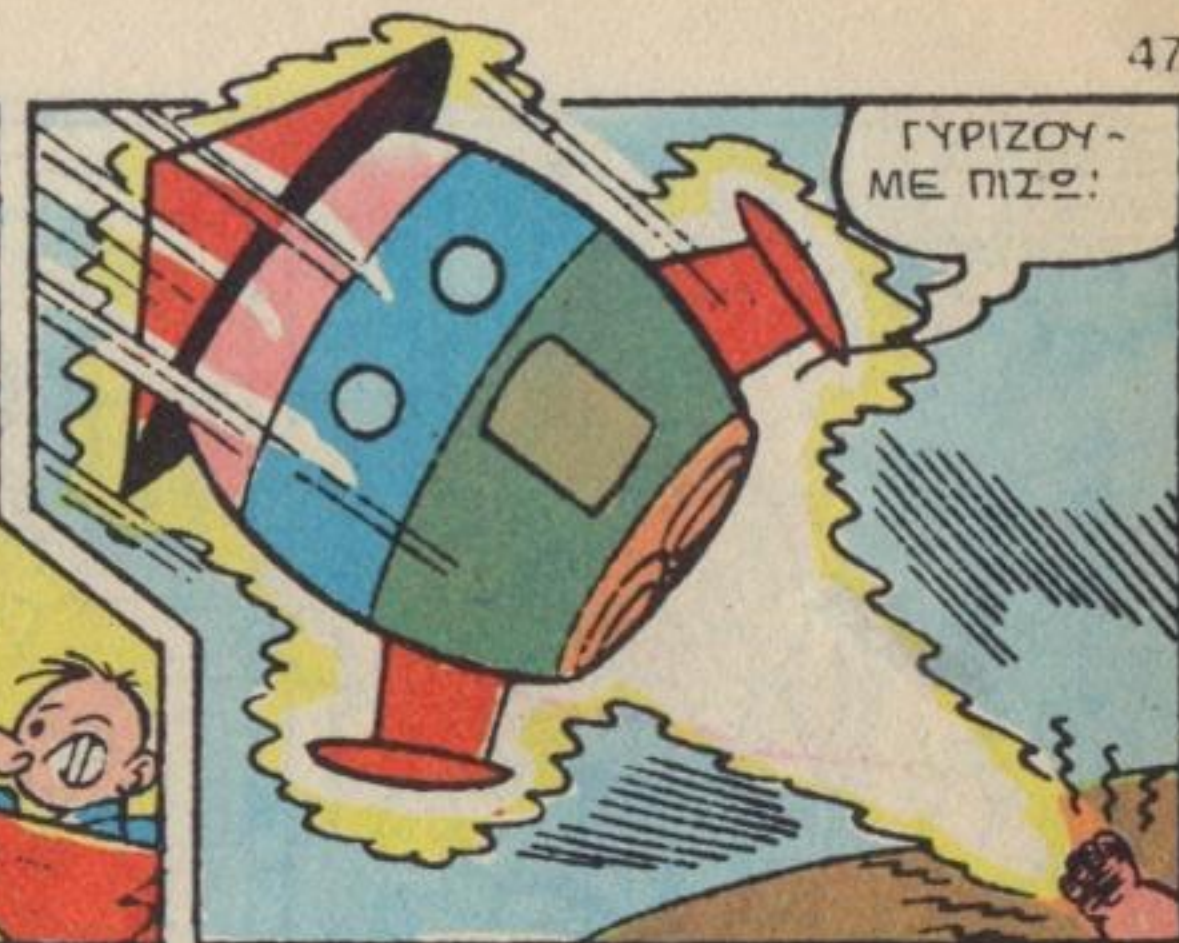
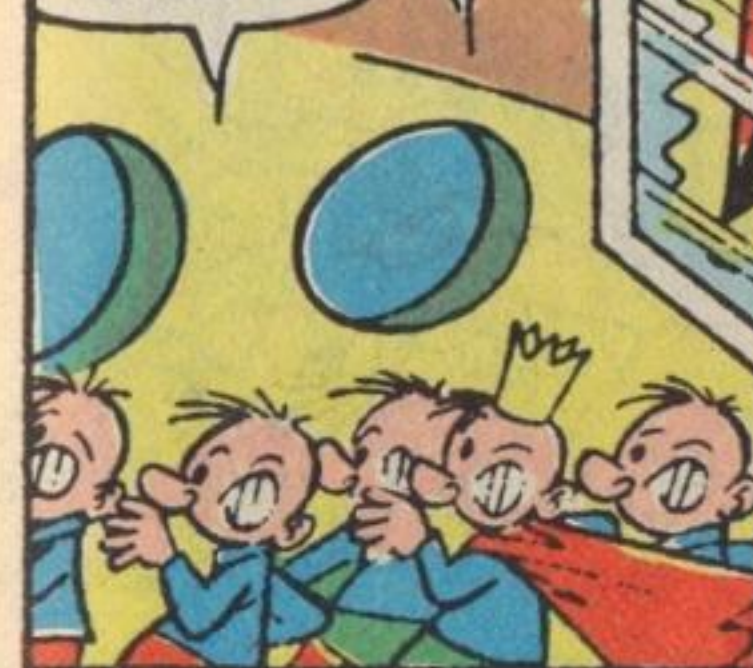

Η ΜΑΓΝΗΤΙΚΗ ΔΥΝΑΜΗ ΕΚΑ-
ΝΕ ΤΟ ΚΟΥΤΙ ΜΕ ΤΟ
ΣΠΑΝΑΚΙ Ν' ΑΝΟΙΞΕΙ!

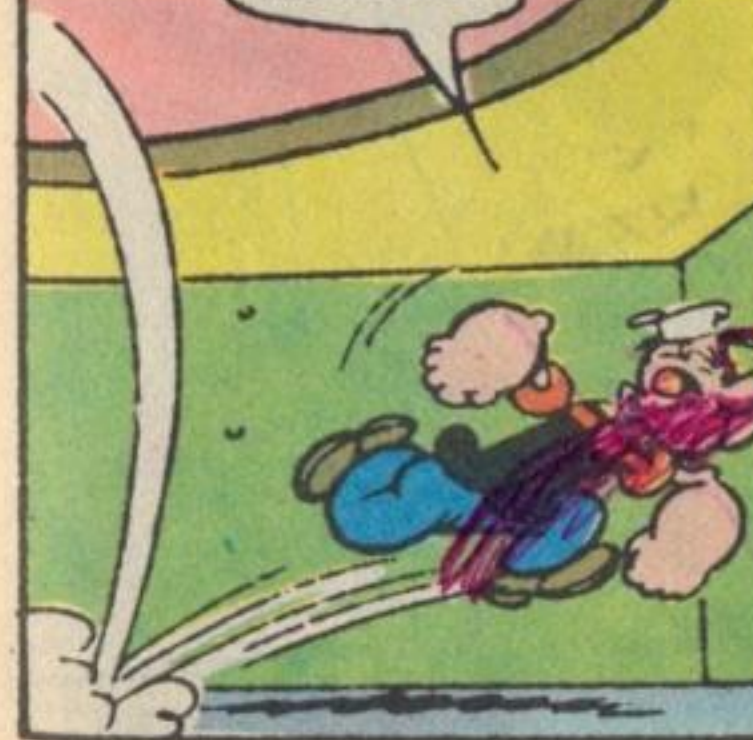

ΓΚΛΟΥΠ! ΤΙ ΕΓΙΝΕ;
ΣΤΑΜΑΤΗΣΑΜΕ!

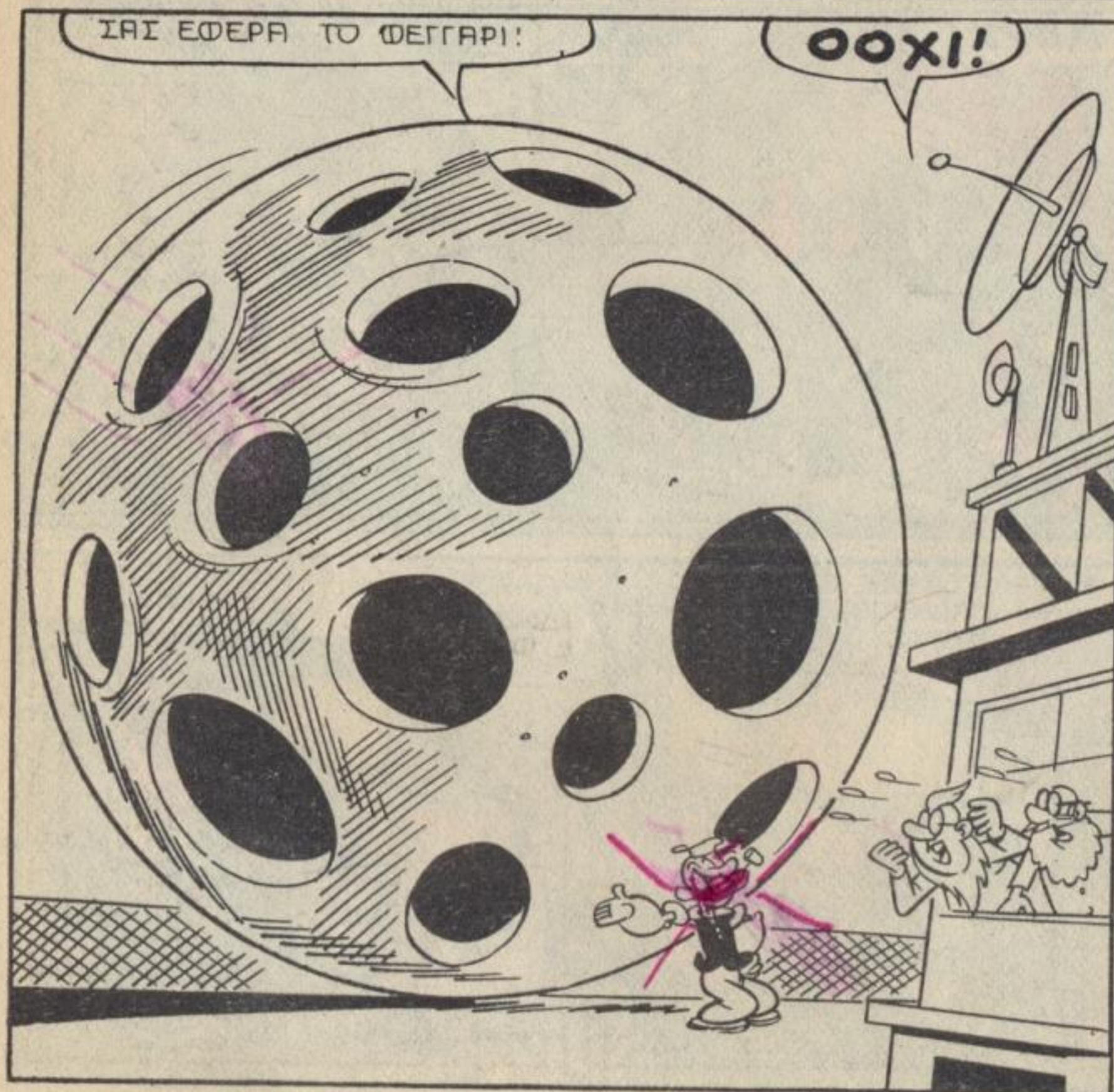
ΑΣ ΤΑΚΤΟΠΟΙΗΣΩ ΤΩΡΑ ΚΑΙ ΤΑ ΥΠΟΛΟΙΠΑ!

ΧΡΕΙΑΖΟΝΤΑΙ ΚΙ' ΑΛΙΑ ΔΙΑΣΤΗΜΟΛΟΙΑ ΓΙΑ ΤΟ ΦΕΓΓΑΡΙ...

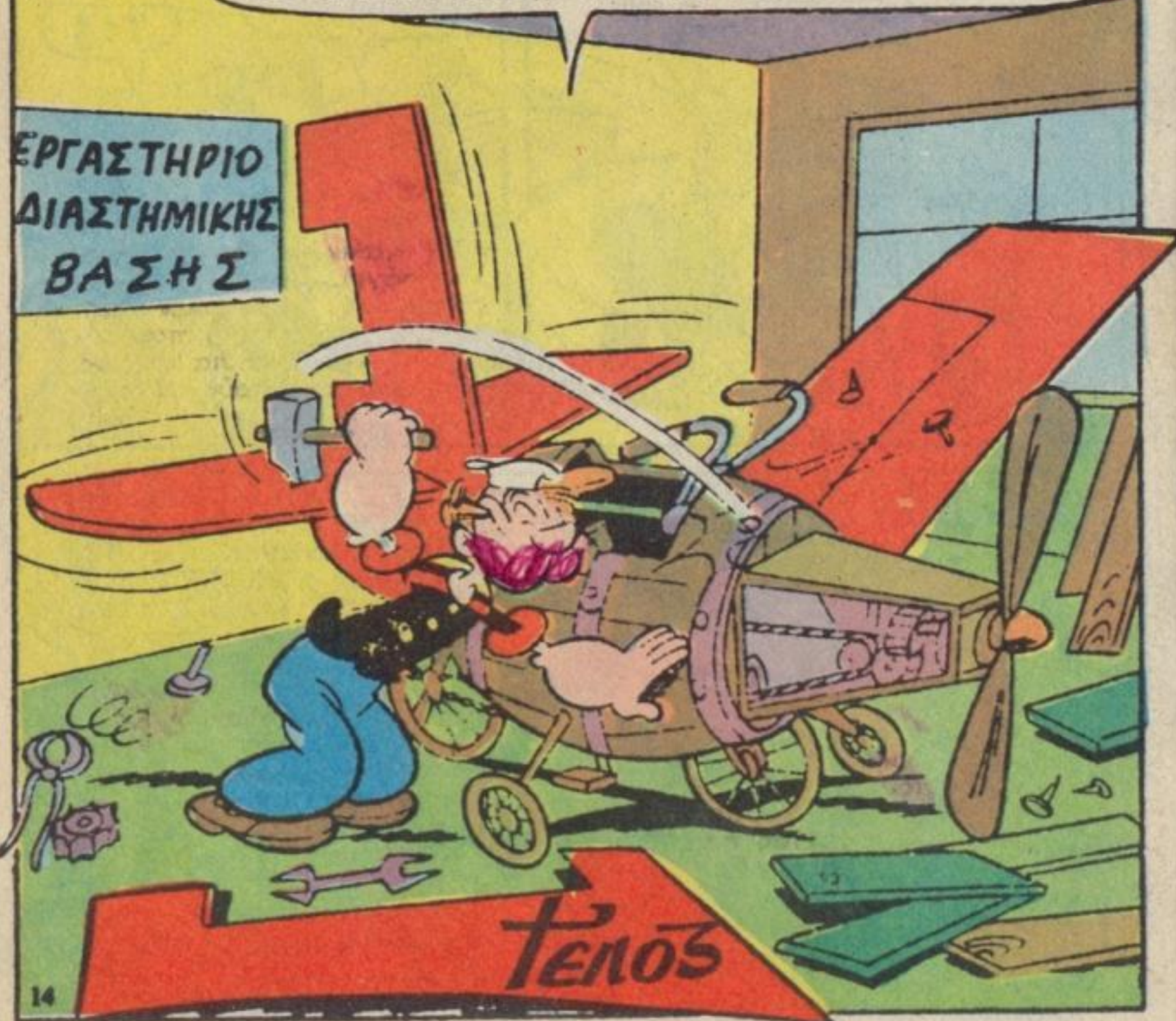
ΔΕΝ ΕΧΟΥΜΕ ΛΕΩΤΑ!

ΚΙ' ΕΤΣΙ... Μ' ΑΥΤΟ ΤΟ "ΠΕΤΟΥΜΕΝΟ" ΘΑ ΜΠΟΡΕΙΣ Ο ΝΑ ΠΑΩ ΣΤΟΝ ΑΡΗ ΜΕ ΛΙΓΩΤΕΡΑ ΕΞΟΔΑ... ΕΤΣΙ ΘΑ ΑΠΑΛΛΑΞΩ ΚΑΙ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ ΑΠ' ΤΟΥΣ ΦΟΡΟΥΣ!

Οι Καλικάντζαροι!

ΜΙΑ φορά κι' έναν καιρό, στα παλιά τὰ χρόνια, από την εβδομάδα των Χριστουγέννων μέχρι την εβδομάδα των Φώτων, έβγαιναν από τὰ βάθη τῆς γῆς κάτι μικρά ὀλόγυμνα καὶ ὀλόμαυρα ἀνθρωπάκια μὲ μακριὰ οὐρά καὶ γαιψὰ νύχια, πού τὰ λέγανε Καλικάντζακια, καὶ τοὺς ἄρεσε νὰ πειράζουν καὶ νὰ τυραννοῦν ὅποιον εὕρισκαν μπροστὰ τους.

Βγῆκαν λοιπόν, κι' ἐκεῖνες τὶς χρονιὰρες μέρες, ἀπὸ τὰ βάθη τῆς γῆς κι' ἐψαχναν νὰ βροῦν ἀνθρώπο γιὰ νὰ πειράξουν, μὰ τοῦ κάκου.

Οἱ χαρικοί, κλεισμένοι στὰ σπίτια τους, γιόρταζαν τὶς ἁγίες μέρες, τρώγοντας τὸ χοιρινό τους, λέγοντας παραμῦθια καὶ δοξάζοντας τὸν Θεὸ καὶ τὴ Γέννησί Του.

Ἐπειδὴ μάλιστα, ἤξεραν ὅτι κάθε χρόνο τέτοια ἐποχὴ ἐβγαί-

ναν οἱ Καλικάντζαροι, πού μὲ τὰ πειράγματά τους ἐνωχλοῦσαν τὸν κόσμο, ἐκλείναν κάθε χαραμάδα πόρτας ἢ παραθύρου, μὲ ξερά ἀγκάθια γιὰ νὰ μὴν μποροῦν νὰ μπουῖν στὸ σπιτικό τους καὶ τὰ κάνουν ὅλα, γυαλιὰ καρφιά...

Γιατί, ξεχάσαμε νὰ ποῦμε, ὅτι οἱ Καλικάντζαροι, τὰ παράξενα αὐτὰ πλασματάκια, μποροῦσαν νὰ περάσουν μέσα ἀπὸ τὴν μικρότερη χαραμάδα ἢ σχισμὴ, ἂν εἶχαν βάλεϊ γιὰ σκοπὸ τους νὰ ἐνοχλήσουν κάποιον.

*

Εἶδαν κι' ἀπόειδαν οἱ Καλικάντζαροι, ὅτι κανένα δὲν μποροῦσαν νὰ πειράξουν, ὅτι κανένα σπίτι δὲν μπορούσαν νὰ κλέψουν καὶ γι' αὐτὸ μαζεύτηκαν κοντὰ στὸ σπίτι ἑνὸς γέρου καὶ μιᾶς γριᾶς καὶ εἶπαν:

— "Ἀς καθήσουμε ἐδῶ, νὰ παίξουμε καὶ νὰ διασκεδάσουμε μὲ τὸ χιόνι, μέχρι νὰ βροῦ-

με κάτι πιο ευχάριστο να κάνουμε.

— Αρχισαν, λοιπόν, τα παιχνίδια και τις τρέλλες, κάνοντας ένα θόρυβο δαιμονισμένο.

— Εκεί που έπαιζαν, τί να δούν:

— Ένας άνθρωπος με μεγάλη προσοχή και προφύλαξη, κύταζε μέσα από την κλειδαρότρυπα το έσωτερικό του σπιτιού του γέρου και της γριάς.

— Βρέ, τί κάνεις εκεί; του φώναξαν μόλις τον είδαν.

— Τρόμαξε ο άνθρωπος, γύρισε προς το μέρος που άκουσε τη φωνή, είδε τα Καλικάντζαράκια και είπε:

— Τί κάνω; Μπά, τίποτε! Έτσι κύτταξα από την κλειδαρότρυπα, να δω αν είναι καλά ο γέρος και η γριά...

— Βρέ, ως τ' αυτά, κλεφταράκο! του είπε τότε ένας παιμπόνηρος Καλικάντζαρος. Έσύ, λίγο θέλεις να μάς πής ότι απειθύνες τον γέρο και την γριά και ήρθες να τους κάνεις επίσκεψη, βλέποντάς τους από την κλειδαρότρυπα... Πές μας την αλήθεια, τί ζητάς από το σπίτι του γέρου, γιατί εμείς δεν τα πιστεύουμε αυτά που λές...

— Την αλήθεια σ'ας λέω. Ήθελα να δω, αν είναι καλά ο γέρος και η γριά... επέμενε ο άνθρωπος.

— Αν μάς λές την αλήθεια τώρα θα το δούμε, είπε ένας άλλος Καλικάντζαρος.

Κι' έτρεξε προς την κλειδαρότρυπα. Κύτταξε μέσα καλά και μετά φώναξε:

— Κάνανε την τύχη μας, αδέρφια μου! Στην κουζίνα του σπιτιού κρέμεται από το ταβάνι ένα τετράπαχο χοιρινό!

— Χοιρινό! φώναξαν όλα μαζί τα Καλικάντζαράκια που τρελλαίνονταν για τέτοιες λιχουδιές.

— Μάλιστα, ξαναείπε ο Καλικάντζαρος. Χοιρινό!

— Και πώς μπορούμε να το πάρουμε; ρώτησε ένας άλλος.

— Μά είναι απλό. Θα μπορούμε μέσα στο σπίτι από την κλειδαρότρυπα...

— Καλά, και δεν είναι φραγμένη η κλειδαρότρυπα με άγκάθια;

— Εύτυχώς όχι. Ξέχασε ο γέρος, φαίνεται, να την φράξει.

— Τότε, γρήγορα, να μπορούμε! Τίποτα δεν υπάρχει που να μάς εμποδίσει...

— Έκαναν να μπουν από την κλειδαρότρυπα μέσα στο σπίτι οι Καλικάντζαροι μα ο κλεφταράκος τους φώναξε:

— Έ! Για σταθήτε! Ξεχάσατε, ότι εγώ είδα πρώτος το χοιρινό!

— Έ, και τί μ' αυτό; είπαν οι Καλικάντζαροι.

— Έ, νά! Θέλω κι' εγώ το μερτικό μου!

— Καλά-καλά, άσε να μπορούμε πρώτα και μετά σου ανοίγουμε την πόρτα, μπαίνεις μέσα και κάνουμε τη μοιρασιά.

Πίστευε τους Καλικάντζαρους ο κλεφταράκος, κουτός όπως ήταν, τους άφησε να μπουν μέσα και περίμενε να του ανοίξουν την πόρτα.

Περίμενε, περίμενε και ίσως να περιμένη μέχρι σήμερα, αν δεν έχη βαρεθεί, γιατί οι Καλικάντζαροι μόλις μπήκαν στην κουζίνα του γέρου και της γριάς και είδαν το λαχταριστό χοιρινό κρεμασμένο, ξέχασαν την υπόσχεσή τους κι' έπεσαν με τα μούτρα στο φαγητό.

— Έφαγαν, έφαγαν κι' αφού χόρτασαν για τα καλά, είπαν:

— Βρέ, δεν καθόμαστε στην κουζίνα του γέρου και της γριάς, αντί να τρέχουμε από δω κι από κει και να κρυβόμαστε χωρίς λόγο; Θα κρυβόμαστε την ημέρα κάτω από τον σοφρά και τα σκαμνιά και το

δράδυ, που ο γέρος και η γριά θα κοιμούνται, βγαίνουμε, καλοτρώνουμε και μετά πάλι στις κρυψώνες μας...

*

— Έτσι και έκαναν. Κρύφτηκαν και περίμεναν να βραδιάσει. Σέ λίγο, νάσου και μπαίνει στην κουζίνα η γριά.

Κύτταξε για το χοιρινό, πουθενά το χοιρινό... Έβαλε τις φωνές:

— Τρέξε, γέρο, και μπήκαν κλέφτες στο σπίτι. Μας έκλεψαν το χοιρινό...

— Σώπα, γριά, μη φωνάζεις και κλέφτες δεν μπορούν να μπουν στο σπίτι, γιατί είναι κλειδαμπαρωμένο. Οι Καλικάντζαροι θα το έφαγαν το χοιρινό!

— Άστειεύεσαι, γέρο μου; Πώς μπήκαν οι Καλικάντζαροι, αφού έχουμε φράξει όλες τις χαραμάδες με άγκάθια!

— Σωστά! απάντησε ο γέρος. Οι Καλικάντζαροι δεν μπορούν να μπουν. Τί άλλο μπορεί να έφαγε το χοιρινό;

— Το βρήκα, γέρο μου! Τα ποντίκια, τα ποντίκια! Αυτά το έφαγαν...

— Σωστά, γριά, λέει ο γέρος. Τα ποντίκια το έφαγαν. Πάρε μια μαγκούρα και κυνήγα τα!

Πήραν από μια μαγκούρα, ο γέρος και η γριά και άρχισαν να ψάχνουν για ποντίκια.

Όπου εύρισκαν κανένα, το έπαιρναν στο κυνήγι, χτυπώντας από δω και από κει, με τα ραβδιά τους...

Με τη βία, κράταγαν τα γέλια τους οι Καλικάντζαροι, που έβλεπαν τον γέρο και τη γριά να ιδρωκοπούν και να φωνάζουν σαν τρελλοί...

Σαν βράδιασε, απόκαμε ο γέρος, κουράστηκε και η γριά και είπαν μεταξύ τους:

— Νύχτωσε. Πάμε για ύπνο τώρα και αύριο συνεχίζουμε το κυνήγι...

Μόλις κοιμήθηκαν όμως, βγήκαν οι Καλικάντζαροι από τις κρυψώνες τους και άρχισαν να ψάχνουν στην κουζίνα να βρουν τίποτα να φάνε.

— Έψαξαν, έψαξαν, στο τέλος βρήκαν μια πίττα φρεσκοφουρισμένη. Την κατέβασαν χωρίς θόρυβο από το έρμάρι και σε λίγα λεπτά δεν είχαν αφήσει ούτε ψιχουλάκι...

*

Το πρωί, ξύπνησε πρώτη η γριά, μπήκε στην κουζίνα, είδε ότι έλειπε η πίττα από το έρμάρι, έβαλε πάλι τις φωνές:

— Γέρο, τρέξε! Τα ποντίκια φάγανε και την πίττα!

— Έτρεξε ο γέρος με τις νυχτικές του, άγουροξυπνημένος, άρπαξε το ραβδί του, πήρε κι η γριά το δικό της και άρχισαν να κυνηγούν ποντίκια...

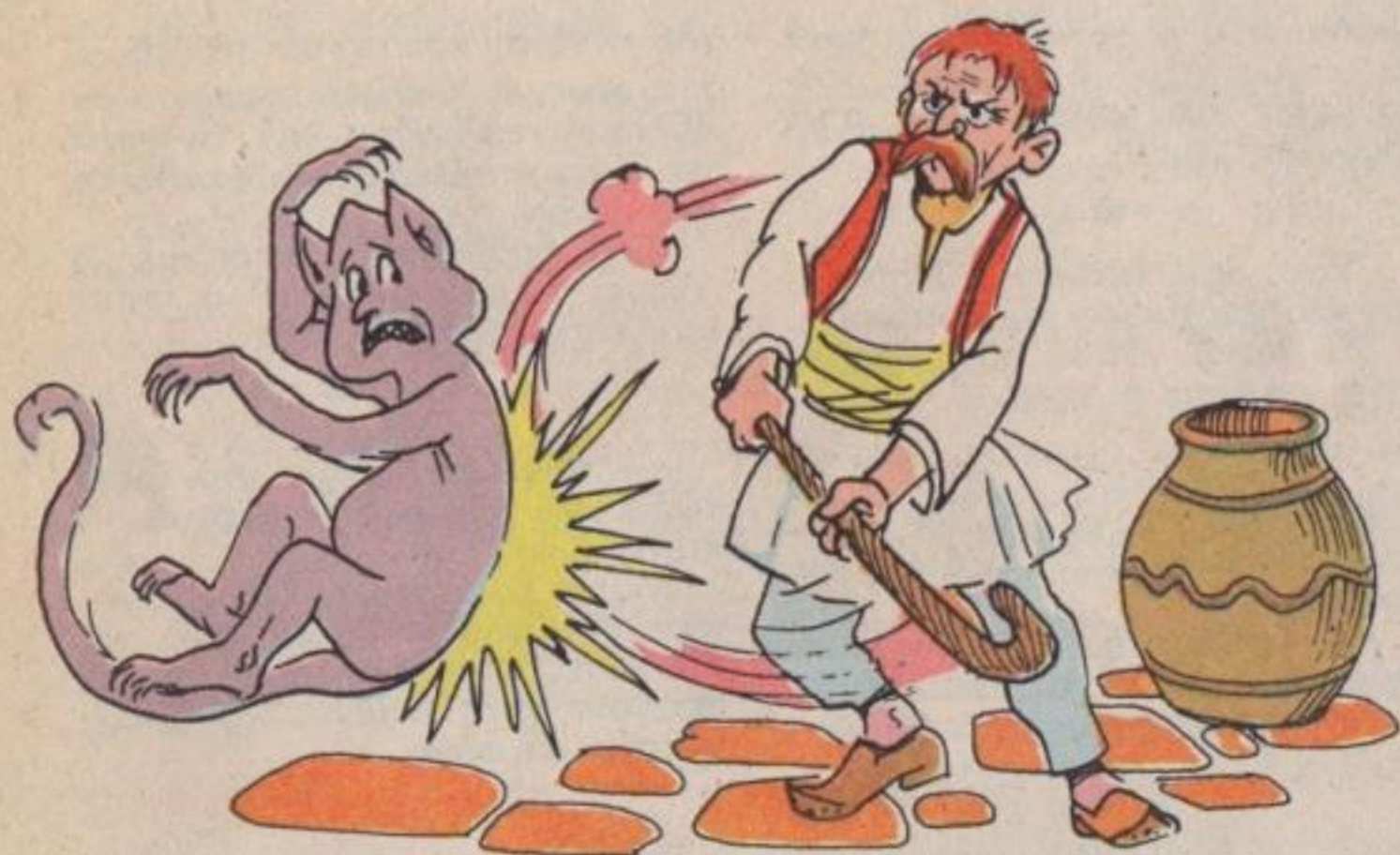
Κυνήγησαν πολλές ώρες μέχρι που κουράστηκαν.

— Φτάνει για σήμερα! είπε ο γέρος. Αύριο πάλι.

Το βράδυ, όταν κοιμήθηκαν για τα καλά, βγήκαν πάλι οι Καλικάντζαροι κάτω από τα σκαμνιά και τον σοφρά κι' άρχισαν να τρώνε, ότι εύρισκαν εμπρός τους.

Με το ξημέρωμα, νάσου μπήκε ο γέρος στην κουζίνα.

Πήγε να πάρη ζάχαρι, να ψήση τον καφέ του, πουθενά ζάχαρι.

Έμπηξε τις φωνές:

— Τρέξε γριά και τὰ ποντίκια έφαγαν ό,τι είχε άπομείνει στην κουζίνα!

Έτρεξε ή γριά με τὸ μπαστούνη της κι' άρχισε νά χτυπάη δεξιά κι' άοιστερά, γιά νά σκοτώσῃ τὰ ποντίκια.

Πάνω στο θυμό τους, όμως και στην άπροσεξία τους, δέν έβλεπαν πού χτύπαγαν και κόντευαν νά τῷ κάνουν όλα γυαλιά-καρφιά...

Στάμνες έσπαζαν, ποτήρια έπεφταν από τὸ σοφρά, πιάτα ράιζαν και θά έσπαγαν όλο τὸ σπίτι, αν ένας από τούς Καλικάντζαρους, πού ήταν κρυμμένος, δέν έσκαγε στὰ γέλια από όλα τὰ άστεία πού έβλεπε.

— Άκουσες ένα γέλιο, γριά; είπε ὁ γέρος.

— Κάτι άκουσα, γέρο μου, κάτω από τὸ σκαμνί...

Άναποδογυρίζει ὁ γέρος τὸ σκαμνί, τί νά δῇ:

Ένας Καλικάντζαρος!

Τὸ βάχει στὰ πόδια ὁ Καλικάντζαρος, τὸν παίρνει στο κατόπι ὁ γέρος.

Τρομάζουν και οί άλλοι Καλικάντζαροι, βγαίνουν από τις κρυψώνες τους.

Τότε άρχισαν νά τούς χτυπούν με τὰ ραβδιά τους ὁ γέρος και ή γριά.

— Άμάν! φώναζαν οί Καλικάντζαροι. Γρήγορα, νά βγούμε από τὴν κλειδαρότρυπα, νά σωθούμε!

Τὸ άκούει ὁ γέρος, τρέχει στην κλειδαρότρυπα και τὴν φράζει.

— Χτύπα γριά, και μή φοβάσαι! φωνάζει. Οί Καλικάντζαροι έφαγαν τὸ χοιρινό. Χτύπα τους, γιά νά δάλουν μυαλό.

— Χτυπάω, γέρο μου, χτυπάω! φώναζε ή γριά.

— Άνοίξτε τὴν πόρτα, νά βγούμε και δέν σάς ξαναπειράζουμε! φώναζαν οί Καλικάντζαροι.

— Θα σάς άνοίξω, είπε ὁ γέρος, αλλά άμα σάς δῶ άλλη φορά μπροστά μου, άλλοίμονό σας!

— Άφαντοι θα γίνουμε! άπάντησαν οί Καλικάντζαροι.

Άνοιξε τότε τὴν πόρτα ὁ γέρος, ξεχύθηκαν οί Καλικάντζαροι έξω και έξαφανίσθηκαν.

Έτσι, γλύτωσε ὁ γέρος και ή γριά από αὐτούς και οί Καλικάντζαροι τὸ ξύλο και πέρασαν ὁ γέρος και ή γριά καλά και οί Καλικάντζαροι... καλούτσικα!

ΤΑ ΣΑΝΤΟΥΪΤΣ ΤΗΣ ΛΑΧΤΑΡΑΣ

Ο ΠΟΛΥΤΟ ΕΙΝΑΙ ΑΠΕΛΠΙΣΜΕΝΟΣ ΠΟΥ ΔΕΝ ΜΠΟΡΕΙ Ν' ΑΓΟΡΑΣΕΙ
ΕΝΑ ΣΑΝΤΟΥΪΤΣ ΚΑΙ...

ΔΕΝ ΜΟΥ ΑΠΟΜΕΝΕΙ ΠΑΡΑ Η ΑΥΤΟΚΤΟΝΙΑ!

